Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 288. 30. april 2009] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**] WWW.SOCIALISTER.DK

Fyringer, bankpakker, lønnedgang – og kæmpeoverskud

(Foto: Svend Espensen)

KRISE ELLER OPRØR?

Vestas er en af erhvervslivets medie-darlings. Nu er vindmøllekoncernen ved at fyre 1.900 arbejdere, samtidig med at kvartalsregnskabet har givet et dobbelt så stort overskud som sidste års. Det er Vestas helt sikkert glad for – men er de fyrede?

Da Grundfos, en anden medie-darling, for nylig fyrede endnu en gang, ja, så steg aktiekurserne kort efter. Det er Grundfos helt sikkert glad for – men er de fyrede?

Den 100 milliarder store bankpakke, som regeringen har foræret bankerne af vores penge, har ikke gjort det nemmere at låne penge. Derimod snupper bankerne en stadigt stigende renteforskel ned i egen lomme. Det er bankerne helt sikkert glade for – men er skatteyderne?

Dansk Industri fortæller, at mange arbejdere ikke får lønforhøjelser i år på grund af „krisen". Det er Dansk Industri helt sikkert glade for – men er de ansatte og deres familier?

Nu er det nok

Hvor længe skal vi blive ved med at finde os i, at krisen bruges til at fyre folk, forære bankerne milliarder, holde lønnen nede, sætte arbejdstempoet op, skære ned i det offentlige osv., osv. osv.?

Og *hvorfor* skal vi finde os i det, når banker og virksomheder skovler milliardoverskud ind?

Og det foregår jo ikke kun i Danmark. Verden over fyres folk. Verden over hentes milliard-profitter. Verden over presses vi vores hverdag.

Verden over vil magthaverne hellere gå i krig end gøre noget ved klimaet. Verden over bruger de racisme og nationalisme til at få os til at slås indbyrdes.

Hvordan vendes vrede til kamp?

Men hvis vi løfter øjnene lidt ud over den hjemlige suppedas, så kan vi også se noget andet: Der er modstand.

I Frankrig besætter arbejderne deres fabrikker og låser direktørerne inde, når de ikke vil forhandle om fyringer eller løn.

I Storbritannien og USA har arbejdere flere steder besat deres arbejdspladser, når virksomheden varslede fyringer.

De har lært en simpel lektie: Hvis ikke vi går til modstand, så får magthaverne deres vilje.

Hvis vi ikke vil „finde os i det", så må vi til at sige nej i stedet for ja.

Bliv organiseret socialist

Folk accepterer ikke fyringer eller lønnedgang, fordi de synes det er rigtigt. De gør det, fordi de ikke kan se andre muligheder.

Desværre får de ikke megen hjælp fra hverken venstrefløjen eller fagtoppen til at sige nej.

SF er mere optaget af at komme i regering end at opfordre til modstand. Og selv om fagtoppen gerne vil have en „jobpakke", så vil de ikke organisere vreden og utilfredsheden, så den bliver til protest og modstand.

Derfor siger vi: Vi har brug for en venstrefløj som vil være venstrefløj. Det starter med, at *du* tager stilling. Bliv organiseret socialist.

Det mener vi:

Lær af Frankrig

Hvorfor er det, at mens fyresedlerne bliver delt ud i bundter og arbejdsløsheden forventes at nå 200.000 inden årets udgang, så er der kun meget få, der protesterer?

For blot et par år siden var der kæmpestore velfærdsprotester, der krævede „Flere hænder – Mere i løn“. I 2008 var titusinder på gaden og endnu flere i strejke for en bedre overenskomst for offentligt ansatte.

I dag er situationen helt anderledes: Den aktionsdag 15. maj, som Fagligt Ansvar havde foreslået, blev aflyst kort før 1. maj. Måske vil man lave noget ved Folketingets åbning om næsten et halvt år ...

Frankrig

I Frankrig er situationen anderledes: „Franske arbejdere tager chefen som gidsel for at blive hørt“ lød en overskrift i Politiken 16. april.

Flere millioner mennesker har deltaget i to generalstrejker i foråret. Den borgerlige Sarkozy-regering er dybt upopulær.

Iflg. en meningsmåling ønsker 40 pct. af franskmændene, at Olivier Besancenot, talsperson for Nyt Antikapitalistisk Parti 'kommer til at spille en større rolle i fransk politik'.

Præsidentens rådgiver taler om et næsten 'revolutionært klima' i Frankrig.

Selv om det mere afspejler en trængt regerings frygt end den reelle virkelighed, så er kontrasten til den danske virkelighed slående.

Krisen presser to veje

Både den danske og den franske virkelighed afspejler det pres, som krisen udsætter arbejderklassen for.

Fyringer og angreb fra arbejdsgivere og regering kan enten betyde, at man dukker nakken – eller det kan betyde, at man begynder at slå igen.

Om det er det ene eller det andet, der sker afhænger ikke af „fransk mentalitet“ kontra dansk. Arbejderklassen i Danmark har en lang historie om kamp og modstand.

To faktorer er afgørende: Klassekamp og venstrefløj.

I fx Frankrig og Grækenland har der i en række år været store arbejdergrupper, som har nægtet at acceptere nyliberalistiske nedskæringer. Så man skal ikke så langt tilbage i hukommelsen for at finde inspiration, når der trues med fyringer.

Tilsvarende: Når der er strejker og protester andre steder, er det nemmere selv at blive inspireret og overvinde frygten for arbejdsgiverne.

Så kampniveauet i det omgivende samfund er en helt afgørende faktor – især når den vinder indrømmelser eller forhindrer forringelser.

Venstrefløj og klassekamp

Men det handler ikke bare om at vente på, at „klassekampen vender“. Der er en anden afgørende faktor: Venstrefløjens egen tilstand, størrelse og perspektiv.

I Frankrig er venstrefløjen ikke kæmpestor. Men den har været en aktiv del af fx at organisere det franske Nej til EU-forfatningen i 2005. Og den har været en aktiv del af at organisere strejkerne og protesterne.

Men først og fremmest har den været klar til reelt at være en anti-kapitalistisk, socialistisk venstrefløj.

I foråret blev Nyt Antikapitalistisk Parti dannet af det tidligere LCR. På kort tid er det nye parti vokset fra ca. 3.000 til op mod 10.000 medlemmer. De står nu til at få 10 pct. af stemmerne.

Det har gjort partiet til regeringens mest synlige modpol. Selv om der stadig er langt flere arbejdere, der vil stemme socialdemokratisk eller borgerligt, så bliver der lyttet til venstrefløjen, når der skal organiseres kamp og modstand.

Udfordring for venstrefløjen i Danmark

Der er næppe 40 pct., der mener at fx en Johanne Schmidt-Nielsen eller en Per Clausen skal 'spille en større rolle i dansk politik', som tilfældet er for Olivier Besancenot i Frankrig. Og det har ikke noget med deres personlige kvaliteter at gøre.

Det handler om, at de ikke er talspersoner for en venstrefløj, som organiserer på gulvplan. En venstrefløj, som er stolt over at være venstrefløj. Er stolt over at kræve radikale løsninger. Er stolt over at gå op imod islamhetz og 'mere politi og straf'-propagandaen. Og er klar til at omsætte de stolte ord til organiseret modstand.

Venstrefløjens valg kan blive den afgørende faktor for, hvordan bredere dele af arbejderklassen svarer på krisen.

Hvis venstrefløjen laller videre med folketingspolitik eller som småbureaukratiske fagforeningsfolk og dukker nakken, så snart regering og medier angriber muslimer eller snakker om mere lov og orden – ja, så overlader man banen til borgerlige og socialdemokrater.

I værste fald betyder det, at mange begynder at søge radikale svar på den modsatte fløj. Det var hvad vi så i 30'erne.

Omvendt: Hvis venstrefløjen begynder at organisere reel aktivisme som en radikal strømning i fagbevægelsen, i uddannelsesorganisationer, på gaden og hvert eneste sted folk går til modstand – ja, så står vi med muligheden for at vende systemets krise mod magthaverne selv.

Så kan vi ikke kun stoppe fyringer og nedskæringer – vi kan skabe et nyt samfund, et socialistisk samfund, der sætter en permanent stopper for kapitalisme kriser, krige og øvrige vanvid.

BLIV ORGANISERET SOCIALIST

Vi har brug for en venstrefløj, som har mere fokus på at opbygge modstand fra neden end på folketingspolitik.

Masser af folk er aktive i bevægelser uden at være politisk organiseret.

Modstanden mod krig og racisme kunne ikke finde sted uden masser af aktive folk. Kampen for ungdomshuse og fristeder kræver aktivitet og handling. Kampen for velfærd eller for klimaløsninger kræver massebevægelser.

Bevægelserne er nøglen til forandring.

Bevægelse for socialisme

Men det er ikke nok at slås på hvert enkelt område – krig, velfærd, klima, racisme osv.

Vi skal også have en bevægelse for socialisme. En bevægelse, som ikke blot kæmper mod hver enkelt af systemets fejl. En bevægelse, som kæmper for at afskaffe det system, som skaber problemerne – kapitalismen.

Flere organiserede socialister

Socialister er aktive i bevægelserne. Fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Og vi kan gøre den antikapitalistiske venstrefløj stærkere – gøre den til et reelt alternativ. Et alternativ for de mange – et alternativ til Pia K, Lars Løkke og Helle Thorning.

Internationale Socialister / ISU

Internationale Socialister / ISU er en lille organisation. Vi har endnu kun afdelinger i de større byer. Men vi er et netværk af aktive, som handler sammen og diskuterer sammen.

Vil du være med i en bevægelse for socialisme, så meld dig ind i IS/U. Vil du se os an, så deltag på vore møder – eller kontakt os og lad os få en snak.

Se mere på www.socialister.dk

TRE DAGE UDEN MARKEDSLOGIK

Væk med karaktergivning og copyrights på viden, ind med gruppeeksamen og flere midler til grundforskning. Folkekøkken, workshops og en ged indsat som rektor. Meget kan nå at ske på tre dage, når vi selv bestemmer.

Besættelse af Københavns Universitet (Foto: Svend Espensen)

Besættelsen af Københavns Universitets centraladministration er en realitet. Omkring 150 studerende er stormet gennem juras bygning og står nu i gården omgivet af smukke, fredede bygninger.

Vi samles under et stort træ i midten, og der bydes velkommen. Der bliver erklæret fra arrangørernes side, at ledelsen er fyret, og nu bestemmer vi selv, hvordan vores universitet skal indrettes.

At det er os, der bestemmer, bliver tydeligt da – nu tidligere – rektor Ralf Hemmingsen prøver at tage ordet. Han bliver ført bort med beskeden om, at der ikke findes ledere på det nye universitet. Derefter begynder de ansatte langsomt at vende næsen hjemad. Programmet for dagen præsenteres og eftermiddagen byder på to workshops; en om EU's uddannelsespolitik og en om, hvordan man bedst barrikaderer.

Barrikadeworkshoppen holdes udendørs, og der udveksles demoerfaringer og grines i solskinnet. Bagefter går ting-finder-gruppen på jagt efter egnede barrikadematerialer i Københavns gader, og det viser sig ikke at være et helt dårligt sted at lede. Gruppen kommer tilbage med metalhegn, skraldespande, paller og løse brædder og vi går i gang med opbygningen af næste dags blokader. Ved 19-tiden afbrydes arbejdet af meldingen om, at der er folkekøkken.

De første reformer vedtages

„Øhh, Lorry er her og vil gerne filme.“ I døren står en studerende, som har mødt Lorrys journalister på gangen. Døren fører ind til rektoratets mødesal som vi tidligere på dagen har indtaget. Salen danner med sine krystallysekroner og støvede malerier af tidligere rektorer nu rammerne for vores første plenummøde efter besættelsen.

De alvorlige buster som står langs væggene i hele lokalet er blevet klædt ud med elefanthuer, partisanertørklæder og toilet-papir for: *„Selv om bygningerne er fredet, skal man da lige kunne se vi har været her!“* kommenterer en.

Stormødet tager en hurtig beslutning om at lade Lorry komme indenfor, mens der gives praktiske informationer om resten af aftenens program. Alle der ikke vil filmes kan gå ind i mødelokalet bag ved salen. Ca. 20 studerende forlader salen.

Efter pressebesøget diskuteres hvilke reformer vi vil indføre på vores nye, åbne universitet. I løbet af tre kvarters tid får vi afskaffet aktivitetskravene, som er et tiltag til at få os hurtigere gennem uddannelserne, vi får afskaffet universitetets reklamekampagner og i stedet kanaliseret pengene over i pædagogisk efteruddannelse af vores undervisere og vi beslutter, at alle undervisere skal tilbydes faste stillinger i stedet for deres nuværende midlertidige kontraktansættelser.

Mødet afsluttes og der klappes og hujes. Stemningen er god oven på en lang men vellykket dag.

Kriller i maven

Kl. 5.30 næste morgen står pressegruppen og de første barrikadevagter op. De lister sig stille ud af mødesalen, hvor gulvet er fyldt med sovende mennesker.

Pressegruppen leder efter et sted at ringe til forskellige medier, men både i 'fangekælderen' under rektoratets bygning og i undervisningslokalerne ligger sovende folk for at sikre, at vores erobrede lokaler ikke bliver låst af af vagterne i løbet af natten. De ender med at slå sig ned i forhallen på juras fakultet.

Serie: Fra bevægelse til revolution

Der er behov for organisering for at forandre verden

I den sidste del af vores serie viser Colin Barker, hvordan folkelige institutioner må udvides i en revolutionær situation for at vinde magten.I de situationer, hvor bevægelser indeholder et virkeligt revolutionært potentiale, skaber de folkelige institutioner, der tiltrækker omfattende støtte.

Sådanne institutioner rækker ud over arbejdere og arbejdspladser til andre grupper.

I de nuværende omstændigheder for eksempel, ville det være utænkeligt med en revolutionær bevægelse, der ikke formåede at inddrage gymnasieelever og studerende.

De netværk, der bliver dannet mellem sådanne folkelige organiseringer, kommer til at legemliggøre visionen om et andet samfund, der er rodfæstet i hverdagslivet.

Vi skal til at fejre 90-året for Den russiske Revolution [artiklen er fra 2007, ovs.anm.].

Den revolutions mest betydningsfulde opfindelse var sovjetterne. Ordet betyder ‚råd' – organiseringer som arbejdere, soldater og bønder oprettede for at repræsentere deres behov og aspirationer.

Efter første gang at være opstået i 1905 genopstod sovjetterne hurtigt under februarrevolutionen, som væltede zaren i 1917.

Fordi de var tæt på folks liv og yderst demokratiske, kunne sovjetterne udskifte deres delegerede lige så let som arbejdere i dag kan udskifte en tillidsmand. Efter februar spredte de sig over hele Rusland.

Den revolutionære leder Leon Trotskij beskrev, hvordan almindelige mennesker begyndte at komme til sovjetterne for at finde løsninger på alle typer af problemer:

„Arbejderne, soldaterne og bønderne […] kom alle til sovjetten. Alle gik dertil med deres problemer. De forlangte, at der blev taget beslutninger, håbede på hjælp, forventede retfærdighed, insisterede på erstatninger […].

Folket tror på sovjetten, og folket er bevæbnet – derfor er sovjetten den suveræne magt.

En uafbrudt strøm af soldater, arbejdere, hustruer til soldater, småhandlende, mødre, fædre, blev ved med at åbne og lukke dørerne, søgte, spurgte, græd, forlangte, krævede handling – pegede nogle gange på hvilken handling – og forvandlede i sandhed sovjetten til en revolutionær regering.“

Denne udvikling gav reel mening til det bolsjevikiske slogan ‚al magt til sovjetterne'.

Mens krigens slagteri fortsatte, fødevaremanglen blev værre, og bønder blev nægtet jord, var dette slogan i samklang med den folkelig erfaring.

Men der måtte stadig argumenteres for idéen, og den måtte udvikles og forsvares. Bolsjevikiske argumenter var afgørende.

Den samme situation kan opstå uden en tilsvarende organisation som bolsjevikkerne.

Formiddagen går med blokade, men de fleste medarbejdere har valgt at blive hjemme, så det forløber stille og roligt.

Dagen går med workshops og vedtagelse af flere reformer for universitetet. Gruppeeksamen genindføres, karaktergivningen afskaffes, universitetet gøres økologisk bæredygtigt, der gives flere midler til grundforskning og al brugerbetaling i universitetets regi afskaffes og studiemateriale stilles i stedet gratis til rådighed.

Vi hygger os alle sammen, men begynder også at få kriller i maven: der skal ske noget. Den forventede konfrontation ved barrikaderne udeblev, da folk ikke mødte på arbejde, og vi trænger til at mærke, at aktionen udvikler sig.

Asger Geden indsættes som rektor

Den snigende rastløshed forsvinder dog, da det om eftermiddagen foreslås, at vi indsætter en ged som rektor. Geden er skaffet og der skal bare gives grønt lys fra plenum. *„Det er et klart budskab,“* siger gedeskafferen, *„Ja, den skider, men i det mindste ikke på de studerende. Ja, den bræger, men ikke ligeså konstant som den tidligere rektor.“*

Geden skal også illustrere, at hvem som helst kan varetage posten, da rektor blot er Helge Sanders marionet. Der grines og forslaget er hurtigt vedtaget. En times tid efter ankommer Asger Geden, og der bydes velkommen og holdes møde med ham.

Indsættelsen liver op og folk går glade til aftenens workshops om henholdsvis miljø og bevægelsesarbejde. Om fredagen bærer stemningen præg af træthed og tilfredshed. Blokaden opretholdes; igen uden konfrontationer. Senere på dagen evalueres besættelsen, og der er bred tilslutning til, at den har været en succes og at Reclaim Your Education-initiativet skal fortsætte.

Efter en fælles rengøring afsluttes besættelsen som planlagt, og vi kunne alle få en tiltrængt lur.

AF METTE HERMANSEN

Fra vidensproduktion til profit

Mens den økonomiske krise burde føre til en erkendelse af markedsfanatismens fallit, fortsætter politikerne med at lægge en nyliberal skabelon ned over den offentlige sektor. Dette kan tydeligt mærkes på universiteterne, hvor viden bliver gjort til vare, og hvor fri forskning tilhører fordums tid.

Det har været en travl vinter for studerende verden over. Fra 118 dages besættelse af universitetet i Barcelona til protesterne i Athens gader har budskabet fra de studerende været det samme: Stop kommercialiseringen af vores uddannelser.

Markedsgørelsens indtog på universiteterne har taget overhånd og i Global Week of Action, som løb fra d. 20. april til d. 24. april, har studerende i over 30 lande lavet forskellige aktioner med det fælles formål at tage deres uddannelser tilbage. I Danmark udmøntede Reclaim Your Education-initiativet sig i en tre dage lang besættelse af Københavns Universitets centraladministration.

Slankepiller frem for demokrati

De danske studerende protesterede mod en ikke-demokratisk valgt ledelse, som med profit for øje implementerer nyliberale rammer for vidensproduktion. Viden bliver i stigende grad gjort til en vare til gavn for særlig en bestemt del af samfundet, nemlig erhvervslivet.

Der sættes lighedstegn mellem relevant viden og viden, som giver resultater på bundlinjen. Derfor gennemgår uddannelserne i dag en omfattende evaluering og akkreditering for efterfølgende at kunne påklistres en tydelig varedeklaration, som gør det lettere og mere gennemskueligt for erhvervslivet, hvilke kompetencer de studerende har tilegnet sig.

Denne udvikling kan ikke lade sig gøre uden at afskaffe demokratiet på universiteterne. Hvilket man derfor er i fuld gang med.

På Københavns Universitet er bestyrelsen direkte udpeget af videnskabsminister Helge Sander og består overvejende af eksterne medlemmer med erfaring fra eller stadig ansættelse i det private erhvervsliv. Til eksempel kan nævnes: en tidligere koncern- og administrerende direktør i H. Lundbeck, tidligere direktør i Danmarks Nationalbank samt Lykke Friis, som forlod Dansk Industri for at betræde stillingen som prorektor.

Denne bestyrelsessammensætning er en logisk forlængelse af sloganet: „Fra forskning til faktura.“ Ud fra denne parole skal universiteterne åbne sig mod erhvervslivet og i stigende grad lade private investeringer afgøre, hvad der forskes i.

Dette kan med et banalt eksempel resultere i, at forskning i slankepiller får forrang for forskning i AIDS-medicin, da virksomhederne er sikrere på at kunne afsætte et produkt som slankepiller på markedet end den mere risikable AIDS-medicin.

Protesterne mod kommercialiseringen af uddannelserne viser, hvorfor det er nødvendigt at afskaffe demokratiet på universiteterne: Studerende og forskere vil være tilbøjelige til at beskæftige sig med områder, som ud fra et humant eller samfundsmæssigt perspektiv giver faglig mening, men som ikke nødvendigvis passer ind i markedets optik, altså: AIDS-medicin frem for slankepiller.

Maersk University

Denne markedsgørelse af viden hænger sammen med begrebet om, at vi lever i et 'videnssamfund'. Dette er efterhånden blevet en bredt accepteret betegnelse for vores nuværende samfund. Et samfund, hvor den primære ressource ikke er arbejde, men viden.

Begrebet er blevet båret frem af politikere, der i øvrigt ser markedet som den primære drivkraft, og som agiterer for et samfund, hvor viden på lige fod med andre varer kan udbydes og sælges på markedets vilkår.

Videnssamfundet kan derfor ses et dækknavn for det, som også er blevet kaldt 'den kognitive kapitalisme'. En kapitalisme, som udmærker sig ved at skabe profit på baggrund af menneskers tanker, idéer og viden. Den kognitive kapitalisme fungerer ud fra nogle af de samme grundforudsætninger som den 'traditionelle' kapitalisme; nemlig den private ejendomsret og profitskabende produktionsenheder.

Uden privat ejendomsret kan viden ikke sælges. Det er derfor nødvendigt at monopolisere den gennem copyrights og patenter.

Men dette er en kunstig begrænsning af viden som ressource, for viden bliver ikke – ligesom andre varer - mindre af at blive delt. Manglen på vidensdeling kan have alvorlige konsekvenser for store dele af verdens befolkning, da de eneste der har interesse i at sætte grænser for en spredning af viden er de, der sidder inde med lukrative patenter og kan hindre alle andre adgang til f.eks. livsvigtig medicin.

Også den anden grundforudsætning, profitskabende produktionsenheder, vinder indpas på universiteterne. Med universitetsloven fra 2003 fulgte en effektivisering og standardisering med markedets behov som pejlemærke. Universiteterne er gjort konkurrencedygtige og målrettede mod at producere en viden, som efterfølgende kan afsættes på et globalt marked.

At universiteterne fra politisk side identificeres med en produktionsenhed afspejles i videnskabsministerens sidste udmelding, som kom midt under de studerendes besættelse: Privatuniversiteter. Muligheden for Danfoss eller Maersk University ligger således ikke utallige år ud i fremtiden og dermed heller ikke den fri forsknings endelige dødsstød.

METTE HERMANSEN

En folkelig bevægelse kan opstå i en befolkning og så slå fejl, fordi ingen forbinder bevægelsen med perspektivet om magt.

Et af de mest triste eksempler fandt sted i 1980-81 i Polen. Solidarnosc rekrutterede flertallet af polske arbejdere på bare tre måneder. Den spredte sig til studerende, bønder, endda til fødevarekøer og fængsler. Den inficerede det civile politi.

Millioner så mod Solidarnosc' strukturer på samme måde, som Trotskij havde beskrevet.

Der var, som en forfatter sagde, et „orgie af deltagelse“ i efteråret 1980. I slag efter slag måtte staten trække sig tilbage.

For sin stadigt stigende medlemsskare så Solidarnosc ud til at inkarnere selve betydningen af frihed.

Bogdan Borusewicz, en af lederne, beskrev denne stemning:

„På dette tidspunkt forventer folk mere af os, end det er muligt for os at gøre.

I folkets øjne skal det nye fagforbund gøre alt: de skal udfylde fagforeningernes rolle, deltage i administrationen af landet, været et politisk parti og agere som en milits, de skal uddanne i moral.“

Borusewicz ser ud til at gentage Trotskij, men med en afgørende forskel.

Trotskij hyldede de muligheder, der lå i, at folk vendte sig til sovjetterne. For Borusewicz var den samme udvikling „et stort problem for os“.

Lederne af Solidarnosc forsøgte at begrænse alle de folkelige tilskyndelser, der krævede at Solidarnosc blev ‚magten'.

Enhver stor bevægelser indeholder sådanne ledere.

Tragisk nok var der ingen, der udfordrede dem eller tilbød en revolutionær vision for, hvad Solidarnosc kunne udvikle sig til.

Solidarnosc' ledelse demobiliserede bevidst deres egne medlemmer og forberedte deres eget nederlag.

Da det blev tidlig vinter i 1981 var medlemsskaren fragmenteret, modløs, reduceret til passivitet.

Først da handlede staten, erklærede undtagelsestilstand og fængslede lederskabet af Solidarnosc.

Meget af arbejdet i en socialistisk revolution gøres før „magten gribes“, i fremvæksten og den afprøvende udvikling af nye folkelige institutioner.

„At gribe magten“ er ikke andet end en oprydning, der fuldfører afgørende processer, der finder sted i hele samfundet.

Men det kræver bevidste revolutionære at indse betydningen af disse folkelige institutioner, at vise behovet for deres udvidelse, deres kommende magt.

FRA *SOCIALIST WORKER* NR. 2074,

Sverige

Venstrefløjen afventende – nazister lurer i kulissen

Finanskrisen slår hårdt igennem i Sverige med stærkt stigende arbejdsløshed. Interview med *Åsa Hjalmers* fra Internationella Socialister om krisens udvikling og venstrefløjens svar

- Kan du give en kort beskrivelse af, hvordan krisen indtil nu har udviklet sig i Sverige?

Den nuværende krise kan bedst beskrives som en dobbelt krise, for det første en voksende økonomisk krise, for det andet en politisk krise for en paralyseret venstrefløj, som er ude af stand til at formulere et politisk alternativ.

- Hvordan har regeringen reageret på krisen?

Den nuværende konservative regering, Alliansen, har været decideret passiv i sin reaktion på krisen. Den har sænket skatterne med 85 milliarder S.kr. og arbejder i øjeblikket med et budgetunderskud på 120 milliarder S.kr. Den ser krisen som en mulighed for yderligere at undergrave velfærden.

Det skyldes ikke, at der mangler penge – statskassen har i årevis kørt med økonomisk overskud på mange milliarder. Og trods det nuværende budgetunderskud er den svenske stats finanser fortsat meget robuste. Grunden til, at den offentlige sektor skal bløde, skyldes ikke mangel på ressourcer, men er politisk motiveret. De har allerede formået at redde kollapsede banker, så pengene er der selvfølgelig.

Meldte sig ud af A-kasserne

- Hvordan har krisen påvirket hverdagen for arbejdere, studerende, ældre osv.?

I 2007 hævede den konservative regering kontingenterne til a-kasserne drastisk, samtidig med at den sænkede understøttelsen til arbejdsløse. Da dette foregik i en periode med økonomisk vækst, meldte mange sig ud, fordi de anså risikoen for arbejdsløshed for at være lav. Da krisen kom, stod mange over for arbejdsløshed uden noget økonomisk sikkerhedsnet.

Hvad angår de ældre, så ser vi nu resultatet af den massive omstrukturering af pensionssystemet, som blev gennemført sidst i 90'erne, hvor dele af pen–sionerne automatisk investeres i pensionskasser. De bliver med andre ord bundet til udsvingene på aktiemarkedet. Med nedgangen i den finansielle sektor står mange pensionister i Sverige over for reducerede pensioner. Der er også mange unge, som ender i dyb gæld.

- Hvad med arbejdsløsheden? Vi har hørt om Volvo, hvilke sektorer er hårdest ramt?

Arbejdsløsheden forventes at stige til hele 12 pct. det kommende år, sammenlignet med det nuværende niveau på seks pct. Ung–domsarbejdsløsheden (personer under 24 år) forventes at blive hele 25 pct., hvilket er blandt de højeste i Europa.

Den første sektor, der blev ramt, var bilindustrien, men mere eller mindre alle eksportindustrier har mærket krisen, og de udgør en vital del af den svenske økonomi. Men det er sandsynligt, at vi endnu ikke har set den fulde effekt af krisen i den grundlæggende økonomi.

Vi begynder også at se nedskæringer i den offentlige sektor, hvilket den konservative regering forsvarer ved at henvise til svindende skattegrundlag – samtidig med at den selv fortsat argumenterer for lavere skatter.

Fagforbund accepterer lavere løn

- Har der været nogen protester eller kampe?

Endnu ikke mange. Titusinder er blevet arbejdsløse, men i stedet for at tage kampen op mod fyringerne, har stemningen mere rettet sig mod at indgå aftaler med arbejdsgiverne. IF Metall, som er det næststørste fagforbund i Sverige og repræsenterer store dele af fremstillingsindustrien, accepterede for nylig lavere lønninger.

Krisen har afdækket problemerne i de bureaukratiserede fagforeninger. De har vænnet sig til et passivt system med nationale lønforhandlinger og har kunnet leve komfortabelt. Nu står de over for en meget aggressiv regering og kompromisløse arbejdsgivere, som stiller store krav til arbejderne.

Fagforeningerne bliver før eller siden nødt til at møde deres meget vrede og bitre medlemmer og indrette sig efter de nye omstændigheder, men indtil videre er der ikke tegn på nogen kamp.

- Hvordan har krisen påvirket den politiske stemning. Er folk gået til venstre eller til højre?

Troen på nyliberalisme og troen på det selvregulerende marked er helt klart blevet miskrediteret i et vist omfang, men i mangel på et aktuelt politisk alternativ er dette endnu ikke slået igennem i form af øget opbakning til partierne på venstrefløjen.

Det parti, som opsamler mest af utilfredsheden, er det gamle nazi-parti, Sverigedemokraterne. De forsøger at opstille en respektabel facade og kan komme over spærregrænsen på fire pct. ved næste valg og dermed komme i parlamentet.

Venstrefløjens passivitet

- Hvad har venstrefløjens svar været indtil videre?

Den parlamentariske venstrefløj har indtil videre lagt ud med katastrofal passivitet. Frem til udbruddet af den økonomiske krise sidste efterår var den konservative regering dybt upopulær og stod til et ydmygende nederlag ved valget i 2010. Det har ændret sig. I april viste meningsmålingerne dødt løb mellem den røde blok og Alliansen.

Socialdemokrater går til højre

Det er meget sigende om oppositionen, at en upopulær regering har været i stand til at forøge sin opbakning i en periode med økonomisk krise og voksende arbejdsløshed. Socialdemokraterne, det største politiske parti og historisk det mest indflydelsesrige i svensk politik, blev dybt influeret af "Den tredje vej" op gennem 90'erne. Resultatet var, at partiet gik til højre og appellerede til "middelklassen" med en politik, der er svær at skelne fra højrefløjens.

Efter nederlaget ved det seneste parlamentsvalg besluttede Socialdemokraterne, Vänsterpartiet og De Grønne sig for at danne en koalition for at matche Alliansen. Denne koalition har imidlertid ingen reel substans og mangler svar på krisen. Koalitionens eneste effekt har været at gøre Vänster–partiet komplet passivt, da det ikke ønsker at tage nogen initiativer imod krisen for at undgå at skabe uro.

- Hvad er dine forventninger til det næste år – og dine håb?

Fremtiden for venstrefløjen og velfærdssystemet er afhængig af, at der opstilles et magtfuldt politisk alternativ, som lægger stem–me til arbejderklassen. Som ikke blot forsvarer velfærden og den offentlige sektor, men også styrker den og forfølger en offensiv strategi. Dette vil kræve, at man involverer aktivister, arbejdere, fagforeninger og almindelige medlemmer af alle partier på venstrefløjen.

Der sker ikke meget i øjeblikket i form af kampe, men som vi har lært af resten af Europa, er det en flydende og uforudsigelig situation, som hurtigt kan ændre sig.

Volvo, der ejes af Ford, har varslet fyringer af hver fjerde medarbejder, heraf omkring 3.000 i Sverige

USA: Snart 14 millioner arbejdsløse

For 4. måned i træk er den sæsonkorrigerede arbejdsløshed i USA steget med over en halv million. Alene i marts steg den med næsten 700.000.

Selv om "kun" 200.000 flere amerikanere stillede op i arbejdsløshedskøen i marts, så plejer der at komme flere i arbejde om foråret. Så der er nu næsten 6 millioner flere arbejdsløse sammenlignet med samme tidspunkt sidste år.

Antallet af langtidsarbejdsløse (arbejdsløs i over et halvt år) er nu på 3,2 millioner. Det er en stigning på 1,9 mill. siden recessionen slog igennem i dec. 2007.

Arbejdsløsheden fortsætter med at ramme alle brancher.

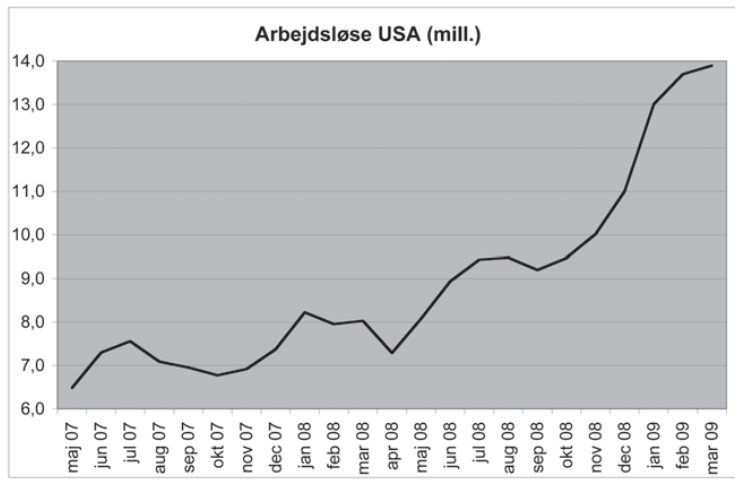

Enhedslistens årsmøde

Store udfordringer – det kniber med svarene

Hvad skal Enhedslisten gøre for at fylde det store tomrum efter SF's højredrejning? Hvordan vil Enhedslisten organisere modstanden mod krisens konsekvenser for arbejderklassen? Hvilken politisk rolle skal Enhedslisten spille i klimakampen? Svarene på disse store spørgsmål kan være forskellen på succes eller fiasko for venstrefløjen i de næste valg og kampe.

Enhedslisten var i højt humør og fyldt med fornyet selvtillid på sidste årsmøde. Man var kommet i folketinget igen og arbejderklassens offentligt ansatte kvinder var i en meget offensiv strejke for ligeløn. På den baggrund var der optimisme. Årsmødet var da også enige om at kaste kræfterne ind i strejkestøtte, styrke fokus på bevægelsesarbejdet og udvikle Enhedslisten (EL) til et arbejderparti.

Det understreger ELs betydning som et parti der bevæger sig i takt med store bevægelser. Men det er også svagheden. For lige så snart strejkerne var ophørt og der ikke kom markante protester mod de kommunale nedskæringer eller anden bevægelse uden for Christiansborg, så er listen blevet svagere.

Faktum er at EL står langt svagere organisatorisk og politisk end for et år siden. Medlemstallet er stagneret, men afdelingernes aktivitetsniveau er *meget* lavere. EL kommer mindre i medierne og vi er ikke blevet styrket i nogen af bevægelserne. Vælgeropbakningen er tæt på spærregrænsen, og de færreste vil vel påstå at EL fremstår som et klart politisk alternativ.

Det er klart at det ikke kan fortsætte, for så ryger EL ud af Folketinget, og så er det oprindelige projekt faldet sammen. Så hvilken politisk linje ELs ledelse har valgt til årsmødet?

Det parlamentariske alternativ

SF's højredrejning efterlader et tomrum. Hvem skal de mange som ikke deler politik med banker, forsvar, racister og krigsmagere nu se efter? Det enkle svar burde jo være EL. Men det er bare ikke sket.

Internt i EL er forklaringen, at det ikke skyldes, at folk er enige med SF's højredrejning, men at ønsket om en ny regering er så stærkt. Derfor er det blot at vente på at det sker og SF fejler. Tiden skal så bruges til at stille krav og forventninger til en ny regering, som EL vil støtte. Samtidig er der sket en image-ændring i EL hvor alle budskaber skal „sælges" af et folketingsmedlem, og alle vigtige spørgsmål først og fremmest ses gennem parlamentariske løsninger.

Faren ved denne strategi er, at den gør EL irrelevant for både vælgere og aktivister. Hvis vi ikke opbygger politiske krav og skarpe positioner i bevægelserne og blandt vælgerne, hvorfor skal folk så søge os frem for SF?

Hvordan skal vi kunne presse en ny regering, hvis ikke vi opbygger det politisk nu ude blandt folk, fx ved at rejse kontante krav til sygehuse, skoler, børnehaver og højere arbejdsløshedsunderstøttelse? Hvorfor skulle folk stemme på os, hvis vi først og fremmest koncentrerer os om at stille krav til hvad en ny regering skal mene? Det er dog lettere og politisk klarere at sige, hvad vi selv mener.

Vi bliver først relevante, hvis vi taler skarpt og venstreorienteret, kalder en racist for en racist, og en bankdirektør for en tyv. Hvis vi tør sige, at vores mandater ikke automatisk skal tælles med, hvis en ny regering vælger racisme, krig eller angriber velfærden, så bliver vi relevante for de vælgere som ønsker at stå fast – og dermed også for medierne.

Vi skal turde stille krav for ikke at stemme imod. Selvfølgelig vil SF og Socialdemokraterne lave skræmmekampagne mod os, men vil vælgerne lade sig skræmme?

Partiet for de 10 pct.

Vores modtræk er at være ude blandt folk i dagligdagen. At være politiske og relevante på arbejdspladsen og uddannelsesstedet. At vores venstreorienterede holdninger og solidariske forslag er kendte og forstået i forvejen.

Det forudsætter naturligvis at vores politik kan skelnes fra de andres. Ledelsen i EL har valgt en strategi, hvor vi satser på politiske fællesnævnere med SF og Socialdemokratiet serveret i en parlamentarisk form. Udover den manglende kant og dermed presseinteresse så skaber det yderligere problemer i stedet fremdrift.

Det ene er at vi tror, at politik skal tilpasses efter flertallet i befolkningen. Fx når vi snakker klimaløsninger, så peger vi på forbrugsorienterede løsninger frem for indgreb overfor kapitalen, som mange mener gør noget. Det er lettere at tale med dagsordenen end at udvikle den, men er det ikke netop vores opgave?

I sin dårligste version betyder det at stikke hovedet i busken, og at vi ikke vælger „tabersagerne", som fx at tale imod forfølgelsen af muslimer eller den racistiske udlændingepolitik.

Vi skal tage afsæt i dagsordner som optager flertallet i arbejderklassen, men vores politik er ikke tilpasset dette flertal. Hvis vi, som en ambition, tager udgangspunkt i, at vi vil vinde de 10-15 pct. af arbejderne og de unge som vil kæmpe for velfærden, går imod racismen og ikke vil i krig, så er vi kommet meget langt. Men for at gøre det, er det ikke nok med skarpere synspunkter.

Uden for murene

Det andet problem, som ledelsens strategi skaber, er at dreje fokus væk fra medlemmerne og arbejdspladserne. Selv om EL er et bevægelsesparti fyldt med aktivister i vores egen selvforståelse, så går udviklingen i den modsatte retning. Der bliver færre aktivister og mindre fokus på bevægelsen.

Ledelsens tendens til at vægte det parlamentariske fokus fjerner politikken væk fra medlemmerne. Politiske løsninger bliver ikke bevægelsens dagsorden, men forslag i Folketinget.

Det forstærkes af stigende fokus på folketingsmedlemmerne som individer, fordi det signalerer, at det ikke længere er medlemmerne og almindelige mennesker som udgør det venstreorienterede alternativ.

Ikke et arbejderparti

Da kvinderne fra de offentlige arbejdspladser fyldte landets gader og avisernes overskrifter sidste forår, var det et vink med en vognstang til EL om at gøre noget.

Vi besluttede at sætte en udvikling i gang for at blive et arbejderparti, og mere konkret at igangsætte en dobbeltorganisering af ELs medlemmer: Det enkelte medlem af EL skulle ikke kun organiseres i sin partiafdeling, men også i sin fagforeningsmæssige branche. Det skulle styrke koordinering og politisk offensiv fra ELs medlemmer i arbejderklassen og i faglige sammenhænge.

Praktisk kunne det rejse ELs glimrende forslag om bankpakkerne på en mere konkret måde i arbejderklassen, fx som udtalelser fra klubmøder og generalforsamlinger. Naturligvis skal det også styrke venstrefløjen i det faglige arbejde og dermed sparke røv i fagbevægelsen.

Desværre er ELs ledelse ikke enige i den beslutning og har i stedet valgt at opbygge løse netværk uden nogen politisk betydning i partiarbejdet. Sammenholder man det med indholdet af EL kampagner og større politiske markeringer i det sidste år, så tegner det ikke konturerne af et arbejderparti. Der optræder stort set ingen arbejdere i ELs materialer (med undtagelse af 2 fagforeningsformænd), på hjemmesiden eller blandt de folkevalgte. De forslag EL profilerer lugter ikke af rengøringsmidler eller frokoststuens kaffe.

Hvilken vej?

EL risikerer at bringe sig selv i en situation, hvor politikken er uskarp, medlemmerne gjort passive og man ikke har andre veje til at profilere sig end medierne. Det kan skubbe EL ud af folketinget, fordi vores politik blot er reformkrav uden antikapitalistisk kant. Det kan også forandre EL fra et bevægelsesorienteret parti til et vælgerforeningsparti.

Jeg håber, at vi har modet til at vælge en mere markant antikapitalistisk profil og fastholde målet om at blive et arbejderparti. Vi skal sætte kant for at være relevante og vi skal finde den direkte vej ud til folk gennem fokus på medlemmerne og arbejdspladserne. Så skal Villy nok få baghjul.

AF JAKOB NERUP
JAKOB NERUP ER MEDLEM AF ENHEDSLISTENS HOVEDBESTYRELSE

Interview med Gaza-læge

Stort møde om Palæstina og Gaza-krigen på Odense Universitet

Den 22. april blev der afholdt et flot besøgt møde med titlen: „Har Palæstina en fremtid?“ Mødet var indkaldt af Muslimsk Studenter Union, Pigernes aktivitetsforening, Pal-Odense og Nej Til Krig og foregik på Syddansk Universitet, SDU.

Tre oplægsholdere indledte mødet: Den første oplægsholder talte om den israelske apartheid-politik på Vestbredden. Hun viste meget tydeligt, hvordan en to-stats-løsning i dag er totalt umulig.

Den næste var formanden for Dansk Palæstinensisk Venskabsforening, Fathi El-Abed, som gav sit bud på hvordan man skal reagere næste gang, Palæstina bliver angrebet. Han lagde meget vægt på ikke at lade følelserne løbe af med sig, men kom kun med meget få bud på hvad man så kan gøre hvis man ønsker at opbygge modstand imod de israelske overgreb eller modstand imod den danske regerings ubetingende støtte til Israel.

Den sidste var overlæge Bakhytar Baram, som befandt sig i Gaza fra 15.-23. januar – dvs. under Israels krig. Han arbejdede som frivillig på Al-Shifaa hospitalets skadestue.

Han fortalte om sine oplevelser under krigen og dette blev underbygget af billeder af forkullede lig grundet Israels ulovlige brug af fosforbomber. Billeder af børn og unge med blødninger på benene, som ikke kan stoppes pga. brug af DAIM-bomber.

Hans beretning var en kvalmende beskrivelse af en massakre, som er meget svær at forestille sig her i Danmark, men alligevel blev alle dybt berørt af billederne og lægens fortælling.

Men ingen af oplægsholderne kunne svare på om Palæstina så rent faktisk havde en fremtid. Derfor var det desto mere positivt, at tilhørerne selv havde gjort sig mange tanker og kom med mange gode bud på både modstand og en holdning om at der skal gøres noget nu. En pige sagde: *„Nu har vi snakket i 61 år og Palæstina er stadig besat – nu må der handling til.“*

Bakhytar Baram

Socialistisk Arbedjeravis spurgte dr. Bakhytar Baram:

- Hvordan kom du ind i Gaza og kom til at arbejde på Al-Shifaa hospitalet?

Jeg kom i kontakt med en tyrkisk hjælpeorganisation og via dem kom jeg i kontakt med hospitalet. Inden afrejsen skulle jeg udfylde en række papirer fra de danske myndigheder som bevis på, at jeg tog frivilligt af sted og ikke kunne forvente hjælp fra de danske myndigheder. Selve rejsen ind i Gaza var meget svær og tog mange timer. Vi blev anholdt af israelske soldater og truet med at vi ville blive henrettet, hvis vi forsatte vores rejse. De lukkede os til sidst ind i Gaza.

- I Danmark har medierne været meget optaget af Hamas og stemplet dem som terrorister. Hvordan var det at arbejde på et hospital som er kontrolleret af Hamas?

Det var ikke noget, jeg på nogen måde lagde mærke til. Der var ikke vagter foran hospitalet, en enkelt gang så jeg at der var besøg fra en højtstående officer, men han bar ikke våben inde på hospitalet.

- Hvad kommer der nu til at ske med civilbefolkningens sundhedstilstand efter sådan et angreb?

Der vil komme tusindvis af handicappede personer, og disse personer vil have brug for genoptræningsfaciliteter. Der vil komme en meget stor belastning i forhold til folk som kommer til at skulle bruge psykisk bistand. Det er før set, at antallet af kræfttilfælde stiger eksplosivt efter et bombardement. Man mangler endnu at få en basal behandling af de skader, de har pådraget sig under bombardementerne.

- Til sidst: Hvordan har du selv haft det efter din hjemkomst til Danmark?

Jeg har haft meget hovedpine, og stærke næseblødninger.

ALEN STEFANOVSKI

Nyt krigerisk forsvars forlig på vej

For kort tid siden udsendte forsvarskommissionen sin rapport, der udstikker hovedlinjerne for dansk forsvars- og sikkerhedspolitik de næste 5 år. Alle partier har deltaget i forsvarskommissionen, og alle, på nær Enhedslisten, støtter rapportens konklusion.

Der har ikke været nogen militær trussel mod Danmark de sidste 20 år. Siden „Den Kolde Krigs“ start og Danmarks indmeldelse i NATO i 1949 blev Sovjetunionen og Warszawa-pagten anset for at være en militær trussel mod Danmark. Men da Sovjetunionen og Warszawa-pagten blev opløst i 1989-91 forsvandt denne trussel som dug for solen.

Alligevel er Danmarks forsvarsudgifter vokset, og sidste år har Forsvaret overskredet sit årlige budget på godt 20 mia. kr. med 2 mia. kr. Det skyldes de hårde kampe, som danske tropper har været deltaget i Afghanistan. Dels er der brugt masser af krudt og kugler. F.eks. 16.000 mortergranater. Og dels er der ødelagt meget udstyr.

Militære operationer

Alle partier, undtagen Enhedslisten, er enige om at fortsætte den såkaldt aktivistiske udenrigspolitik, som Danmark har ført siden 2001. Truslen kommer nu fra den „globale terrorisme“. Og „krigen mod terror“ er svaret på denne trussel. Det betyder, at Danmark skal deltage i militære operationer overalt i verden sammen med sine allierede i NATO. Kommissionen vurderer også, at klima, økonomi, befolkningstilvækst og kamp om ressourcer vil påvirke Danmarks sikkerhed

Danmark skal kunne sende op til 2000 soldater ud i verden. Lige nu er der 1400 danske soldater i henholdsvis Kosovo og Afghanistan.

Nye kampfly til afløsning af F16-flyene er en nødvendighed for at forsvare Danmarks suverænitet og deltage i NATO-aktionerne i Afghanistan. Det er planlagt at bruge 20 mia. kr til køb af 48 nye kampfly.

Søren Gade og Dansk Industri presser på for, at der skal meget snart tages en principbeslutning om, hvilken type. Meget taler for Joint Strike Fighters (JSF). Seks andre NATO-lande, heriblandt USA, Canada, Holland og Norge har allerede besluttet at købe dem. Regeringen og danske våbenindustrier som f.eks. Falck Schmidt Defense har på forhånd betalt millioner af kr. for at få lov til at være med i konkurrencen om kontrakter på at levere dele til flyene.

Modkøbsordre helt op til 25 mia. kr. har været nævnt, når pengene skulle bevilges. Endnu er det kun blevet til mindre ordrer til danske virksomheder. De presser på for, at der skal tages en hurtig beslutning, og for at regeringen skyder flere penge i JSF-projektet. Søren Gade er enig og fremhæver også hensynet til beskæftigelsen!

Fundamental ændring

Socialdemokraten, Hans Hækkerup, som har været formand for forsvarskommissionen, er meget glad for rapporten, der er „den bredeste tilslutning til dansk forsvars- og sikkerhedspolitik de sidste 150 år“. SF, R og DF har nogle forbehold som dog ikke ændrer ved hovedlinjen.

Kun Enhedslisten har ikke underskrevet rapporten, og har i stedet udsendt en mindretalsudtalelse. Heri skriver Frank Aaen: „Enhedslisten ønsker en fundamental ændring af dansk forsvars- og sikkerhedspolitik. I stedet for at indrette forsvaret, så det passer ind i forhold til nye krige sammen med NATO og USA, ønsker Enhedslisten at vi går i retning af forhandlinger, politiske løsninger, demokrati og udvikling. Vi skal bruge ressourcer på støtte til civilsamfundet og styrkelse af folkelige bevægelser, som kan hjælpe demokrati på vej fra neden.“

Trods den store enighed viser forhandlingerne om næste års forsvarsbudget, at S og SF ikke vil forhøje forsvarsbudgettet, sådan som regeringen og Dansk Folkeparti ønsker. S og SF ønsker at prioritere den aktivistiske udenrigspolitik uden at bruge flere penge på militæret. Og de stiller spørgsmål ved nødvendigheden af at købe så mange nye kampfly.

Civil genopbygning

20 mia. kr. er mange penge. For dem kunne der laves meget civil genopbygning i Irak og Afghanistan. Vi kunne også forbedre velfærden og give gratis mad til børn i vuggestuer, børnehaver og skoler. Vi kunne forbedre den kollektive trafik og bygge masser af vindmøller. Det ville skabe jobs med mening i. Så væk med våbnene og ind med vindmøller og velfærd.

AF LENE JUNKER

Hvad sker der for SF?

Mange fredsfolk, antimilitarister og krigsmodstandere har haft deres politiske ståsted i SF gennem de sidste 50 år.

SF var imod Danmarks indmeldelse i NATO. SF var en del af 80'ernes fredsbevægelse mod atomoprustning. Og SF var modstander af både Afghanistan-krigen og Irak-krigen samt dansk deltagelse i krigene.

Men da forsvarskommissionen sidst i marts udsendte sin rapport om forsvars- og sikkerhedspolitikken de næste fem år, var SF medunderskriver. Holger K. Nielsen tilkendegav, at SF ønskede at være med i et nyt forsvarsforlig og støttede intentionerne i rapporten.

Det betyder, at SF nu betragter NATO som en fredsskabende alliance, man kan sætte sin lid til. Det vil i praksis betyde, at SF må bakke op om dansk deltagelse i krigen i Afghanistan, ligesom det i praksis vil betyde en accept af USA's åbenlyse forsøg på at opnå verdensherredømme.

Ironisk nok har USA's enegang og ønske om at få verdensherredømme været SF's argument for at ophæve forsvarsforbeholdet i EU, så EU kunne udgøre en modpol til USA's dominans.

Køber SF terrortruslen?

Den 17. april meddelte SF, at det støtter et uændret forsvarsbudget for 2010 og støtter indkøb af nye kampfly. Man skal stå overfor en meget alvorlig trussel, for at mene, der skal bruges 20 mia. om året på det danske militær.

Betyder det, at SF har købt „terrortruslen" som argument for at gå i krig i Afghanistan og Irak, ligesom Socialdemokraterne købte „truslen fra Øst" under Den Kolde Krig?

Og betyder det, at SF vælger oprustning i stedet for nedrustning i en krisetid, hvor mange almindelige arbejdere mangler job, uddannelse og boliger? Hvorfor ikke vælge at bygge vindmøller og redde de 1.900 arbejdere, som nu fyres af Vestas, og skabe velfærd for de 20 mia., som ellers er tiltænkt Afghanistan-krigen og nye kampfly?

Forventer SF, at Obama vil bruge USA's militære magt til at sikre fred, frihed og retfærdighed? Eller handler det hele om SF's ønske om for enhver pris at komme med i en S og R regering efter næste valg?

USA's forsvarsbudget vokser i 2010

USA's forsvarsminister, Robert Gates, fremlagde for nylig sit budgetforslag for Kongressen. Budgettet er en del af den nye amerikanske sikkerhedspolitik, som Præsident Obamas regering er i gang med at udfolde.

Sammen med sikkerhedskonferencen i München og NATO-topmødet i Strasbourg tegner der sig nu et mere klart billede af, hvordan USA under Obama vil agere.

Krigene i Irak og Afghanistan har vist, at USA ikke har styrken til at gå alene ud og vinde krige.

USA er nødt til at operere via NATO og i samarbejde med EU.

USA er nødt til først og fremmest af få kontrol over situationen i Irak og Afghanistan/Pakistan

USA kan opretholde status quo i sin globale militære kapacitet, men er ikke i stand til at udvikle nye våbensystemer. Nogle af disse opgives, mens andre neddrosles. Det gælder f.eks. stjernekrigsprojektet/missilskjoldet

Desuden foreslår Robert Gates en gennemgribende reform af militæret, så det bedre kan tackle de helt aktuelle trusler i Irak, Afghanistan og Pakistan. USA har brug for at kunne sende flere soldater ud i kamp. Derfor skal marinekorpset og hæren have flere midler, så de kan rekruttere de nødvendige soldater. De 17.000 amerikanske soldater på vej til Afghanistan er en del af den plan.

Global dominans er et must

Selvom Obama lover at afskaffe atomvåben, er det ikke ensbetydende med en egentlig nedrustning. Næste års forsvarsbudget bliver på 3000 mia. kr. Det er en stigning på 60 mia.kr.

Der skal købes flere førerløse fly, som dem der nu opererer i Afghanistan og Pakistan. Og der skal satses entydigt på Joint Strike Fighter kampflyene. Desuden skal satses mere på spioner, elektronisk overvågning og satellitter.

Robert Gates' forsvarsbudget møder en del modstand fra folk, som er bange for, at USA mister sit globale militære overherredømme, og fra den del af våbenindustrien, som har tjent millioner af dollar på at udvikle nye våbensystemer.

Men både vicepræsident Joe Biden på sikkerhedskonferencen i Munchen i foråret, præsident Obama selv på NATO-topmødet og forsvarsminister Robert Gates slår fast, at USA's globale dominans også er et must for dem.

Sandheden om 9-11

Vi husker det alle: De to tårne står som rygende fakler, tårnene styrter i grus, USA er under angreb. 11. september 2001 er blevet et symbol på „krigen imod terror".

De seneste år er der opstået en „9-11 Truth"-bevægelse. Det er folk, der vil have sandheden frem om, hvad der foregik i New York 11. september 2001.

De hævder, at terrorangrebet i virkeligheden blev udført af en kreds omkring magthaverne i den amerikanske stat – Bush-regeringen, CIA osv. Angrebet var i virkeligheden en 'false flag operation', som skulle legitimere krigen imod Afghanistan og en nykonservativ offensiv i det hele taget.

Teorien underbygges med en række tekniske argumenter, bl.a. om at tårnene ikke kunne falde så hurtigt uden at der var placeret bomber i forvejen. Desuden peger disse aktivister på at der var et tredje tårn, som også faldt sammen ud over de to tvillingetårne.

Rækken af argumenter og tekniske 'beviser' er meget lang. Konklusionen er, at de meget magtfulde kredse, der stod bag, skal afsløres og stilles til ansvar for deres konspiration.

Det forkerte spørgsmål

Men „højhus-teoretikerne" stiller det forkerte spørgsmål.

Det vigtige spørgsmål er ikke hvordan de 2-3 højhuse faldt sammen, men derimod hvordan 11. september fik lov at blive et så stærkt symbol for de herskende klasser rundt om i verden.

Man har misbrugt 11. september til at legitimere krig i Afghanistan og Irak. Man har på globalt plan gennemført terrorlove, begrænset basale demokratiske rettigheder og legitimeret et racistisk muslimhad.

Naturligvis støtter vi kravet om en uvildig undersøgelse af begivenhederne 11. september. Men selv om magthaverne helt sikkert ikke har fortalt hele sandheden om 11. september, så er det ikke nøglen til en stærkere krigsmodstand.

Det sunde ved disse konspirationsteoretikere er deres grundlæggende mistillid til magthaverne. Desværre bliver dette koblet sammen med nogle meget utroværdige argumenter – som fx hvordan en konspiration på flere hundrede mennesker har kunnet holde aktionen hemmelig i næsten 8 år?

Langt alvorlige er det, at de ikke kun – ligesom vi – har mistillid til magthaverne. De viser også mistillid til, at vi kollektivt kan ændre på den herskende orden.

Deres forståelse gør magthaverne til *totalt magtfulde* herskere, som kan ændre på virkeligheden som det passer dem. En magtelite, der kun kan gennemskues af de få specialister og 'højhus-nørder'. Det er grundlæggende en elitær tilgang til verden.

Krigspropaganda

Magthaverne har haft held med deres krigspropaganda og med deres ideologiske korstog mod muslimer. Spørgsmålet om hvordan vi går imod denne racisme er derimod et af de vigtige spørgsmål for antikrigsbevægelsen fremover.

Hvorfor har 3.000 menneskers tragiske død i højhusene fået lov til at fylde langt mere end de mange *flere* tusindes lige så tragiske død under Israels 60 års undertrykkelse af Palæstina? Eller de 1½ mill. døde under FN's 10 år lange blokade af Irak? Eller krigen og besættelsen i Irak med måske over 1 million døde?

Hvorfor betyder en død hvid fra Vesten mange gange mere end en død iraker eller død palæstinenser? Det er jo netop det 11. september viser.

Imperialisme

Vi skal langt hellere bruge kræfter på at forstå og fortælle om *imperialismen* – det magtsystem, som giver USA, Nato, Danmark „ret" til at røve og plyndre verden over, og som står for over 100 års brutal undertrykkelse i Mellemøsten, i Afrika, i Asien osv.

Historien om global undertrykkelse kan mennesker forbinde med undertrykkelsen i deres egen hverdag. Historien om 9-11-konspirationen er og bliver en fortælling, som kun nørder og selvudnævnte eksperter kan forholde sig til. For resten af os bliver det et spørgsmål om „tro".

En stærk antikrigsbevægelse, der har den globale ulighed som forståelsesramme, og som kan gennemskue krigsherrernes propaganda – det er det skjold vi skal bruge næste gang de fortæller os, at vi alle skal

slutte op omkring magten.

En sådan bevægelse opbygges ikke af „eksperter". Her spiller såkaldt „almindelige" mennesker den centrale rolle.

Til slut: Nogle argumenterer for, '11. september folkene' ikke burde være en del af antikrigsbevægelsen, da deres konspirationsteorier er så langt ude, at de skader bevægelsen.

Men de er *også* en del af kritikken af magthavernes krig – derfor har de også plads i antikrigsbevægelsen. Vi skal bygge en stor og bred bevægelse, hvor der skal der være plads til mange forskellige kræfter. En bevægelse med en sund debatkultur, hvor vi alle kan blive skarpere og klarere i vores forståelse af verden.

Det er måske tvivlsomt, hvor meget 9-11-folkene kan bidrage med her. Men så må det være op til os andre at sætte nogle vigtigere dagsordener – ikke at udelukke folk på forhånd.

JESPER JUUL MIKKELSEN OG JØRN ANDERSEN

Dansk Folkeparti:

MERE END FREMMEDHAD

Hvis nogen håbede, at regeringen ville udnytte Lars Løkke Rasmussens indtræden som statsminister til at lægge afstand til Dansk Folkeparti, så blev de skuffede. Lars Løkke fortsætter samarbejdet med et racistisk og nationalistisk parti, som de fleste politikere i andre europæiske lande ville gøre alt for at bekæmpe.

Dansk politik har siden 2001 været præget af den ubehagelige kendsgerning, at VK-regeringen har trukket et højre-populistisk, racistisk parti ind i varmen og givet det en indflydelse, som intet tilsvarende parti i Europa har opnået gennem så lang tid. Endnu mere ubehageligt er det, at Dansk Folkeparti gennem sin politiske opportunisme og sine angreb på bl.a. indvandrere har været med til at forgifte den politiske debat og lagt grunden for autoritære tendenser, som rækker ud over partiet selv.

Dansk Folkepartis parlamentariske succes har skabt noget forvirring blandt arbejderpartierne, fordi partiet udover at være ultrareaktionært samtidig henter en stor del af sine vælgere i arbejderklassen.

Ved valget i 2005 stemte knap hver femte af de faglærte og ufaglærte arbejdere på DF – det giver berettigelse til partiets påstand om at være et „rigtigt" arbejderparti – hele 43 procent af DF's vælgere var ved 2005-valget således faglærte eller ufaglærte arbejdere, mens det tilsvarende tal for Socialdemokraterne blot var 34 procent, for SF og Enhedslisten var andelen hhv. 14 og 23 pct.

Forvirringen blandt arbejderpartierne og på venstrefløjen spænder over nogle yderligheder. På den ene side er der dem, der tror, at man kan undergrave Dansk Folkeparti ved mere eller mindre at overtage partiets islam-fjendtlige retorik, erklære sin kærlighed til fædrelandet og i øvrigt kræve hårdere straffe. Denne taktik har indtil videre kun resultere i at øge opbakningen til Pia Kjærsgaard, samtidig med at venstrefløjen trækker sig selv til højre.

På den anden side er der folk, der karakteriserer Dansk Folkeparti som et nazi-lignende parti med en respektabel facade, som burde bekæmpes med alle midler. Men DF bekender sig til faktisk til demokratiet, og det har ikke nogen voldelige stormtropper, der går til angreb på politiske modstandere. Ledelsen i partiet har siden stiftelsen arbejdet ihærdigt på at lægge afstand til den ekstreme højrefløj og egentlige nazister, bl.a. gennem eksklusioner.

Den fascistiske fare omkring Dansk Folkeparti ligger ikke i selve partiet, men i, at partiets retorik og mediernes velvillige mikrofonholderi har skabt bedre betingelser for, at egentlige nazi-grupper kan hverve medlemmer og forsøge at etablere sig.

Speciel demokratiopfattelse

Man skal dog ikke overse, at Dansk Folkeparti har en speciel demokratiopfattelse, hvor demokrati ses som majoritetsvælde: Dem, der har flertallet, bestemmer – principper som pluralisme og mindretalsbeskyttelse, der ellers hyldes som en del af det vestlige demokrati, findes ikke. Derfor kan DF fint kalde sig et demokratisk parti, samtidig med at man går til angreb på indvandrere og kritikere af partiet. Selv ytringsfriheden er en ret, som man bruger efter forgodtbefindende. Når det drejer sig om angreb på islam, fx Muhammedtegningerne, så er ytringsfriheden vigtig – men omvendt vil man ikke give den mindste plads til, at fx muslimer kan praktisere deres religion og ytre sig i samfundet som muslimer.

På den måde ligger der indbygget nogle meget autoritære og intolerante tendenser i DF's forståelse af demokrati, som også kommer til udtryk gennem verbale angreb på politiske modstandere, bl.a. journalister, forskere og indvandrer-talsmænd, i vendinger så grove, at man ikke har set lignende siden 30'erne, hvor der i borgerlige kredse opstod grupper, der flirtede med nazismen og erklærede, at demokratiet havde spillet fallit.

Mere end fremmedhad

Men Dansk Folkepartis opbakning kan ikke forklares ved alene at henvise til fremmedhadet og den autoritære demokratiforståelse. Selv om det er reelt nok, at partiet gennem sin hetz mod islam henter mange stemmer, så er det et ret overfladisk fænomen, der ikke kan forklare partiets ret stabile opbakning. Tager man racismen, så har rendyrkede racistiske lister høstet endog yderst få stemmer ved de kommunalvalg, de har stillet op til. Man kan også tage den tidligere velfærdsminister, Karen Jespersens skæbne – hun profilerede sig mere og mere som kritiker af islam og endte med at blive betegnet som en slags nørd, der havde fået islam på hjernen.

Partiets opbakning skyldes især, at det har haft succes med at fremstille sig som et socialt ansvarligt parti – ved højtidelige lejligheder definerer man ligefrem sig selv som et nyt socialdemokratisk parti. Den sociale profil er blevet pudset af ved at kræve symbolske, men meget synlige indrømmelser til gengæld for at støtte VK-regeringen – fx ældrechecken og stramninger på udlændingeområdet.

Dansk Folkepartis sociale profil er imidlertid bluff. I kommuner og i Folketinget har partiet lagt stemmer til massevis af forringelser på hjemmehjælp, ældreområdet, daginstitutioner og skoler. Partiets program er flere gange blevet gennemregnet af embedsmænd, og de når frem til den konklusion, at det ville koste statskassen 100-150 milliarder kr. om året.

Svigtet

Når partiet alligevel kan fastholde en stabil opbakning, skyldes det en stærk følelse internt i partiet af, at man er blevet svigtet af overklassen og Socialdemokraterne. Spørger man partiets medlemmer, finder man udtalelser som denne: „Det der arbejderparti, som vi havde i gamle dage, som hed Socialdemokraterne, det var jo alle slags, der var jo postbude, der var arbejdsmænd og så videre. I dag er det bare akademikere."

Denne længsel efter gamle dage og henviser til et tidspunkt i historien, hvor man gennem sit medlemskab af fagforeningen, af partiet, af andelsboligforeningen, af sygekassen osv. kunne opnå en social sikkerhed, der byggede på solidaritet og fællesskab, ikke på at rage til sig på andres bekostning.

Den samfundsmodel havde sin storhedstid i 50'erne og 60'erne, hvor mange af arbejderbevægelsens sociale programmer blev indbygget i den offentlige service. Men da den økonomiske krise slog igennem i 70'erne, vidste Socialdemokraterne ikke, hvordan den solidariske model kunne videreføres. Resultatet blev, at man i 1982 måtte opgive regeringsmagten til de borgerlige.

Da partiet endelig kom tilbage i regering i 1993, var det med et nyt politisk program, hvor man i stigende grad havde overtaget de borgerliges ideer om liberalisering af velfærdsstaten og at underlægge sig markedskræfterne. Samtidig løsrev man partiet fra det hidtidige stærke bånd til fagbevægelsen, fx ved at opsige det direkte samarbejde med LO. Reelt afskrev man sig sin hidtidige basis i arbejderklassen for i stedet at appellere til middelklassen med en politik, der stort set ikke kunne skelnes fra de borgerliges.

Mange arbejdere står derfor politisk rådvilde, og en del har valgt at lade sig lokke af Dansk Folkepartis propaganda.

Men denne rådvildhed giver imidlertid også svaret på, hvordan Dansk Folkepartis indflydelse kan bekæmpes, nemlig ved at der bliver opstillet et stærkt politisk alternativ, der i lyset af den økonomiske krise går til kamp for at forsvare velfærden og for at bekæmpe fyringer og lønnedskæringer. Det kræver, at aktivister, fagforeninger, arbejdere og medlemmer af venstrefløjspartierne går sammen på gulvplan og formulerer et alternativ i form af solidariske løsninger.

AF MARTIN JOHANSEN

Filmen „De vilde hjerter“ er instrueret af Michael Noer

PÅ KNALLERTTUR EFTER MENINGSFULDHEDEN

En helt almindelig kedelig mandag aften i april tog vi i biografen for at se filmen „Vilde hjerter“. 107 min. senere forlod vi biografen igen med et smil om læben og en øm fornemmelse i mavemusklerne, som når man lige har grinet rigtig meget sammen med nogle gode venner.

Da vi kom ud af biografen sagde vi i første omgang ikke så meget. Var det ikke bare en glad film om nogle almindelige unge drengerøve, der tog på tur og drak sig fulde? Der var ingen helte, absolut intet klimaks og ingen lykkelig slutning. Hvad var der så at sige!?

Men efterhånden som vi snakkede lidt videre begyndte flere og flere diskussioner at rejse sig og der kom til at gå adskillige kopper kaffe til inden vi var færdige med at diskutere.

„Vilde hjerter“ er en dejligt befriende film i en tid, hvor normalitet og individualisme proppes ned i halsen på os og hvor konkurrence er kodeordet i magthavernes ordbog. 13 drenge fra verdens røvhul (drengenes eget udtryk) Odense tager os med ud på en rejse. En rejse væk fra hverdagen, væk fra normer, rammer, pligter og ansvar og bare ad pommern til. En rejse der foregår på knallert – et ellers fuldstændig umoderne køretøj for alle med respekt for sig selv. Af sted går det med 40 km. i timen, rævehaler i hjelmen, rygmærker og anden lir side om side med (eller foran) store familiebiler og andre tidssvarende køretøjer.

I filmen følger vi 13 drenges knallerttur til Pommern i Polen, hvor de skal opføre et show. En tur, hvor vi udover at følge drengene, også får et indblik i provinsielle arbejdersamfund, hvor Bierstuben, regelrette moteller og masturbationsbutikker er en del af hverdagen og levevejen.

De 13 drenge vil ud og finde sig selv, hinanden, meningen med livet, friheden og bare 'noget andet'. De er alle medlemmer af knallertklubben eller broderskabet „*vilde hjerter*“. Et medlemskab der eviggøres ved at alle medlemmer brændemærkes med et lille hjerte.

Udover frihedstrangen handler drengenes tur mest af alt om venskab, sammenhold, at være der for hinanden og hjælpe hinanden. Og selvom sammenholdet sættes på prøve, når der skal ryddes op, tages beslutninger og når nogen får hjemve, så bruger de hinanden som støtte og til at komme videre.

Kærligheden rækker langt ud over biograflærredet. Ikke kun som fuldemands-erklæringer rundt om bålet, men også når de hjælper hinanden med at reparere knallerter, skubber hinanden i ryggen op af bakkerne, hjælper hinanden hjem fra byen. De ender sågar med at aflyse deres show i Pommern og i stedet køre tilbage til en af drengene, der er røget på hospitalet med en opskåret balle, idet han aftenen inden har sat sig i en glaslampe og derfor ikke kan køre videre. Her vinder solidariteten og kærligheden over karrierer og individualismen.

Der er rigtig mange 'fuldescener' i filmen og rigtig mange nøgne tissemænd. Måske lidt for mange (af førstnævne) endda, hvilket en af personerne også giver udtryk for et enkelt sted i filmen. Men filmen er ikke kun glade drenge, sprut, solskin og god musik. Det er ikke et glansbillede, filmen viser. Vi får også indblik i drengenes skænderier, nedture, konflikter og mindre flatterende sider. Har vi så ikke bare en ny udgave af Paradise Hotel, kunne man spørge sig selv? Nej. Forskellen er netop, at rammerne er nogle helt andre. Det er ikke en konkurrence. Det er ikke nødvendigt at skabe alliancer og ingen går med frygten for at blive stemt hjem som den næste. Og det er næsten det bedste ved filmen.

Filmen viser en gruppe drenges forsøg på at bryde med samfundets bånd og hvor vanskeligt det faktisk er. Lykkedes det for dem? Måske, måske ikke. Om ikke andet gør de i hvert fald et forsøg og filmen giver fingeren til Haarder og alle de andre og giver håb til dem, der ikke ønsker at indordne sig.

SARA ANDERSEN OG JESPER JUUL MIKKELSEN

WWW
Fundet på nettet

Lenin's Tomb

Lenin's Tomb er en af de mest kendte politiske blogs i Storbritannien. Den har eksisteret siden juni 2003, og kom i 2005 ind på en 21. plads over de mest populære blogs i landet. Bloggen har været citeret i flere medier, bl.a. BBC, The Guardian og Private Eye.

Bloggen skrives af Richard Seymour, som er medlem af Socialist Workers Party. Blandt emnerne er imperialisme, zionisme, islamofobi og antikapitalisme. Det er et af de bedste steder at finde information og nyheder om kampe og politiske spørgsmål. Bloggen opdateres næsten dagligt med meget indsigtsfulde og velskrevne kommentarer.

http://leninology.blogspot.com/

Socialist Worker

Hver tirsdag aften lægges det nyeste nummer af den engelske avis *Socialist Worker* på nettet. Det er et godt sted at holde sig opdateret om finanskrisen og politiske spørgsmål verden over. Avisen indeholder også lidt længere teoretiske eller historiske artikler. Af og til tages større spørgsmål op i en artikelserie, fx serien „Capitalism isn't working“ (i nr. 2140-2146). Artiklerne på hjemmesiden er tit forsynet med gode links til længere artikler eller til bøger om emnet.

I tilknytning til denne side findes også *Socialist Review* og *International Socialism Journal*. Review er et månedligt magasin, hvor man finder grundige artikler om økonomi, politik og kultur. Specielt skal fremhæves interviews med forfattere og andre personligheder, fx skuespilleren Julie Christie, filosoffen István Mészáros og forfatteren Tariq Ali. IS Journal er et teoretisk tidsskrift, som udkommer hver tredje måned med teoretiske artikler om især økonomi og politisk strategi. Et vigtigt tema er diskussionen på den europæiske venstrefløj om opbygningen af et revolutionært parti.

Fælles for alle tre hjemmesider er, at det fulde indhold af de respektive udgivelser lægges på nettet uden begrænsning, så snart de er klar til tryk. Fælles er desværre også, at de mangler et ordentligt index ,og at det er svært at foretage præcise søgninger.

www.socialistworker.co.uk
www.socialistreview.org.uk
www.isj.org.uk

Karl Marx' Kapitalen

Går du og tænker på at læse „Kapitalen“, men savner lidt vejledning, fx et kursus på det lokale universitet? Så besøg økonomen David Harveys hjemmeside. Her finder du 13 videolektioner, hvor han gennemgår hele bind 1 af Kapitalen. Siden har ikke overraskende vist sig at være blevet meget populær. David Harvey har undervist i bl.a. marxistisk økonomi i de sidste 40 år, så han er en rutineret underviser.

Se i øvrigt interviewet med Harvey om at udforske kapitalens logik i april-nummeret af Socialist Review.

http://davidharvey.org

København, den røde og markedsgjorte kommune

En stille, liberalistisk revolution. Sådan kan man med megen god ret karakterisere den lange bølge af reformer af de offentlige forvaltnings-, styrings- og ledelsesstrukturer, som VK-regeringen har gennemført med fritvalg-reform, kommunalreform, regnskabs- og budgetreform, topledelsesreform, ændringer af kommune- og regionsaftalerne, kvalitetsreform med videre.

Revolutionens indhold har været præget af omfattende og revolutionerende liberalistisk New Public Management (NPM) – et fælles europæisk idésæt, som siden firserne har inspireret den politiske elite. En samling af ideer til hvordan offentlige institutioner bør ledes.

Servicetænkningen er værdifattig og fattig på sociale værdier. Den sætter økonomisk effektivitet som det vigtigste kriterium for offentlig ledelse. Og det eneste, der så bliver tilbage for den offentligt ansatte og borgeren at forholde sig til, er, om velfærdstaten og kommunen er effektiv nok, eller den taber i konkurrence til den private sektor.

Den grundlæggende sociale værdi og den traditionelle solidaritet glider i baggrunden, og de offentligt ansatte og samfundsborgeren bliver reduceret til snyltere og til en krævende forbruger af serviceydelser.

Til gengæld har revolutionens form været alt andet end hurtige revolutionære ændringer med mobilisering af borgerne til at gå på barrikaderne med flammende parolekrav. I stedet har regeringen iværksat en hel række nye institutionelle forandringer og gjort det gradvist og kontinuerligt, og de er blevet politisk legitimeret hos borgerne med alt andet end liberalisme.

På intet tidspunkt har regeringen gjort selve indførelsen af markedsreguleringsmekanismer i og af den offentlige sektor til et selvstændigt dagsordenspunkt. De enkelte reformer er tværtimod blevet begrundet med meget overordnede og alment accepterede formål.

Hvem har så været arkitekter og entreprenører på den stille revolution?

Arkitekterne

Det har først og fremmest regeringens egne kerneministerier med Finansministeriet i spidsen. Undervejs – ikke mindst i forbindelse med Kvalitetsreformen – har regeringen følt det nødvendigt at involvere en række eksterne aktører og forhandlingsparter med Kommunernes Landsforening, erhvervsorganisationerne og fagbevægelsen som de vigtigste (i nævnte rækkefølge).

Det er primært sket ved, at regeringen mere og mere har brugt både økonomiaftaler med kommuner og regioner om stadigt mere gennemgribende og detaljerede styringsreformer og trepartsdrøftelser til at forhandle sig frem til nye former for konkurrence og markedsregulering i den offentlige sektor.

Metoden har været at bruge sin magt over kommunernes økonomi og fagbevægelsens uddannelseskroner til at forhandle nye styringsformer igennem uden at involvere Folketinget på andre punkter end de få, der har krævet lovændringer.

Det uundgåelige resultat af en sådan udvikling vil være forskellige kombinationer af abstrakte styringsmetoder og styringsværktøjer: øget bureaukrati og kontrol, øget kommunal gældsætning, forringelse af serviceniveauet, stigende sygefravær og nedslidning af de offentligt ansatte, samt voksende borger- og medarbejderprotest.

Regeringen har hovedansvaret for, at den offentlige velfærd er ved at blive smadret. Det er en meget bevidst strategi, som bærer navnet nyliberalisme. Men det er også en strategi som centrum-venstre flertallet i Københavns Borgerrepræsentation deler, om ikke formelt så i praksis! Selvom København har et rødt flertal, så er Københavns Kommune en af de mest markedsgjorte kommuner i hele landet.

Økonomiforvaltningen under ledelse af overborgmester Ritt Bjerregaard har mere og mere overladt den forvaltningsmæssige styring af København til konsulentfirmaer. En reel funktionstømning af kommunen og en mistillid til fagforvaltningernes direktioner, det administrative personale og de selvforvaltende decentrale ledere og de ansatte.

Københavns Kommune lider under et reelt demokratisk underskud og videnstab. Væsentlige analyser rekvireres af højt betalte eksterne konsulenter, selvom Københavns Kommune gennem de seneste år har oprustet det administrative forvaltningsniveau med et stort antal akademikere.

Resultatet af NPM

Seneste skud på stammen er, administrationsanalysen' af København Kommune, hvor konsulentfirmaet Rambøll Management har fremlagt et makværk af en ,analyse' af Københavns Kommunes administrationsudgifter, der skal resultere i nedskæringer på mellem 160 og 177 millioner kroner. Rambøll Management Rapporten lægger op til at seks delområder skal være genstand for en videre analyse, som igen skal løses af ekstern konsulent bistand.

Alle fagforvaltninger i Københavns Kommune har implementeret styringsredskaber, der bygger på NPM, med samme resultat:

Øget politisk og administrativ topstyring og detailstyring; de ansattes professionelle råderum og indflydelse indskrænkes; arbejdet er blevet bureaukratiseret, medarbejderne belastes mere og mere af administration, dokumentation og kontrol; tiden går fra kerneopgaven – de egentlige borgerrettede ydelser; arbejdsmiljøet brutaliseres, sygefraværet er i top, arbejdsmiljøet er i bund; rekrutteringsproblemer til ledige stillinger.

Krisen i Socialforvaltningen blev brugt til at udlicitere tilsynet. Krisen i Børne- og Ungdomsforvaltningen er blevet brugt til at gennemføre en total markedsgørelse af forvaltningen gennem styringsmetoder og ledelseslogikker så som: LEAN, resultatledelse, resultatkontrakter, resultatsamtaler, udviklingskontrakter, centralisering af pædagogikken, kontrol, dokumentation, tests, screening, benchmarking og udlicitering, outsourcing og så videre.

Og dette vil forsætte, uanset politikernes og direktionernes løfter om det modsatte. I 2008 opgav Børne- og Ungdomsudvalget at finde de 194 millioner kroner i besparelser, fralagde sig ansvaret og hyrede i stedet revisionsfirmaet Deloitte til at løse opgaven.

Paradokset er, at der fosser millioner af kroner ud af Københavns Kommunes pengekasse til konsulentfirmaer, mens de ansatte og byens borgere udsættes for nedskæringer.

Et andet København

Med regeringens kvalitetsreform vil systemmobningen og bureaukratiseringen af den offentlige sektor forsætte, uanset politikernes ,afbureaukratiserings'-retorik.

Så længe der ikke bliver taget et politisk, ideologisk og fagprofessionelt opgør med den nyliberale markedstænkning og logik, så længe vil politikerne forsætte den systematiske diskvalificering af offentlige ansatte i nyliberalismens hellige navn.

Uanset om statsministeren hedder Anders Fogh Rasmussen eller Helle Thorning-Schmidt, og uanset om overborgmesteren i København hedder Ritt Bjerregaard eller Pia Allerslev.

Venstrefløjen må bruge sin indflydelse i Borgerrepræsentationen og i de politiske udvalg til fortsat at bekæmpe markedsgørelsen af Københavns Kommune. Venstrefløjen må arbejde for, at et kommunalpolitisk oprør også rejser alternativer til markedsstyringslogikkerne.

Venstrefløjens strategi må være at flytte fokus tilbage på de kommunale/nationale formålsbestemmelser og de offentligt ansattes, daginstitutionernes, skolernes faglige viden, indsigt, normer/kultur og ambitioner - og dermed flytte Københavns Kommunes fokus væk fra politisk-teknokratisk rationalisme og markedsstyring.

Venstrefløjen skal arbejde for, at det politiske lederskab i Københavns Kommune skal resultere i et reelt opgør med managementtænkningen, og i en gennemførelse af reel afbureaukratisering.

Tilliden og dialogen med de offentligt ansatte skal revitaliseres. Der skal frigøres ressourcer til ledelse og udøvelse af kerneopgaven, med andre ord en udvidelse af det faglige og decentrale råderum og råderet til alle udførende led på alle niveauer i Københavns Kommune.

Venstrefløjen skal arbejde for, at politikere og forvaltning i Københavns Kommune skal kunne mobilisere den decentrale organisation til selvforandring og udvikling – uden at komme i vejen for samme ved at gøre sig selv til den instans, som man som institution tilpasser sig.

Forandringen skal tilvejebringes via mangfoldigheds- og velfærdsledelse. Det handler om at lede, integrere og drage positiv nytte af forskellene hos medarbejderne med forskellige baggrunde i forhold til faglighed, alder køn, religion, etnicitet og så videre.

Tanken bag er, at forskellighedens dynamik skal bruges kreativt i forhold til at berige organisationens fælles erfaring og udvikling. Kreativiteten får næring af, at ikke alle ligner hinanden.

Tiden er kommet til, at det røde flertal i København begynder at føre solidarisk og velfærdsorienteret personalepolitik overfor byens ansatte.

JAN HOBY, NÆSTFORMAND I LANDSFORENINGEN FOR SOCIALPÆDAGOGER (LFS)
(ARTIKLEN HAR TIDLIGERE VÆRET BRAGT I DAGBLADET ARBEJDEREN)

– Et farligt svar på klimatruslen

Atomkraftlobbyen vejrer morgenluft efter 20-30 års krise. Med henvisning til klimatruslen snakkes der nu igen om atomkraft som en mulig energikilde. Selv blandt klima-aktive er nogen villige til at overveje muligheden.

Men det er både farligt og dyrt – og et meget dårligt svar på klimatruslen, mener Jørn Andersen.

For mange er alene tanken om at bygge atomkraftværker i Danmark utænkelig. Det er der to grunde til.

I 1985 opgav et flertal i folketinget alle planer om atomkraft i Danmark. Det skete efter at der i godt 10 år havde været en omfattende folkelig debat, hvor et stort flertal i befolkningen sagde: "Atomkraft – Nej tak!"

Den anden grund er *Tjernobyl*. Den 26. april 1986 eksploderede reaktor 4 i Tjernobyl-atomkraftværket i Ukraine (dengang USSR). Ofrene skal tælles i titusinder. Radioaktivt støv spredte sig ikke kun ud over Ukraine, Hviderusland og Rusland, men også 14 andre europæiske lande samt store dele af Asien og Mellemøsten – fra Skandinavien til Kina.

7 år tidligere, i 1979, var en reaktor på 3-mile-øen i Pennsylvania, USA, *meget* tæt på en egentlig kerne-nedsmeltning, der ville have kostet titusinder af menneskeliv og forurenet enorme arealer i århundreder.

Siden 3-mile-øen og Tjernobyl er der ikke bygget nye atomkraftværker i USA og det første i Vesteuropa er først nu ved at blive bygget i Finland (Olkiluoto-3).

Ny debat om atomkraft

Er man gammel nok til at have fulgt debatten i Danmark fra 1974-85, kan det virke som en sag, der er blevet afgjort én gang for alle: Atomkraft er dyrt, det er farligt – og der er langt bedre alternativer. Kort efter satte Tjernobyl det endelige punktum.

Men det gælder ikke, hvis man er yngre. Så vi er nødt til at tage argumenterne seriøst – denne gang i lyset af den igangværende klimatrussel.

Argumentet for atomkraft lyder besnærende: Atomkraft er CO2-neutralt, fordi der ikke udledes CO2 fra el-produktion i atomreaktorerne.

Det kan underbygges ved at henvise til, at Frankrig, som får ca. 80 pct. af sin elektricitet fra atomkraft, udleder langt mindre CO2 end fx Storbritannien, som kun får 25 pct. fra atomkraft.

Derfor er det ikke overraskende, at nogle er villige til at overveje atomkraft som et svar på klimatruslen. Det er ikke urealistisk, at klimatruslen kan koste flere hundrede millioner mennesker livet.

Så selv om atomkraft er risikabelt, lyder det kyniske argument, så truer den globale opvarmning måske 1000 gange så mange mennesker.

Hvorfor "Atomkraft – Nej tak!"

Men kigger vi nærmere, er det et valg mellem to onder. Og atomkraft er et unødvendigt onde.

Selve atomkraft-teknologien har nogle indbyggede tekniske "problemer": Affaldsproblemet og risikoen for katastrofer. Fordi de er indbyggede, kan de ikke løses.

Affaldsproblemet handler om, at brugt atombrændsel er radioaktivt – og farligt for mennesker og miljø i århundreder.

Derfor skal det opmagasineres på stabile steder i mange generationer. Selv USA, som har benyttet atomkraft i over 50 år, har endnu ikke et permanent opbevaringssted for landets over 50.000 tons atomaffald.

Hvis man ved ordet "bæredygtig" forstår at "aflevere kloden til næste generation i mindst lige så god en tilstand, som vi modtog den", så er atomkraftaffaldet det modsatte af bæredygtigt.

Desuden er der affald ved brydningen af uran. For at få ét ton brugbart uran-brændsel, skal der typisk brydes 1.000 tons klippesten. De 999 tons ligger tilbage og kan forurene miljøet.

Katastrofer

Det andet store indbyggede problem er risikoen for katastrofer.

Ingen teknologi er ufejlbarlig. Det gælder også atomkraft, uanset sikkerhedsforanstaltninger – og uanset at atomkraft-industrien kun har haft relativt få ulykker i de 50 år, den har været i kommerciel brug.

Problemet er bare, at *når* det sker, kan konsekvenserne være uoverskuelige, som Tjernobyl viser med en lærebogs tydelighed.

En rapport til USA's kongres året før Tjernobyl fastslog:

"Hvis 100 reaktorer kører i en periode på 20 år, er sandsynligheden for en alvorlig reaktorulykke omkring 45 procent."

Ulykkerne har sjældent kun tekniske årsager. Tjernobyl handlede lige så meget om, at underordnede teknikere ikke turde rapportere fejl opad i et hierarkisk system.

I en markedsstyret verden er der et tilsvarende pres. Det er almindeligt anerkendt på fx hospitaler, men det gælder også for atomkraftværker. Her er konsekvenserne bare mange gange større, når det går galt.

Endelig: Krig og terrorisme gør atomkraftværker til oplagte mål.

Risikoen for atomkraft-ulykker er ikke en påstand: Atomkraftværker kan kun forsikres op til et vist beløb (i USA 300 mill. dollars pr. anlæg i 2005). Derfor stiller den amerikanske stat garanti, hvis ulykkerne koster mere.

Atomkraft og atomvåben

Atomkraft er atomvåbenindustriens tvilling. Det har USA og Nato belært os alle om, når det handler om Irans atomkraft.

Men det gælder alle de store atom-magter. Frankrig har mange atomkraftværker, fordi den franske regering ønskede sin egen atomvåben-produktion.

USA – det eneste land, som hidtil har anvendt atomvåben – er samtidig landet med flest atomkraftværker.

Uden den "fredelige" udnyttelse af atomkraft ville alle de atomare forskningsmidler ikke blive accepteret af verdens befolkninger.

Atomkraft er dyrt

Prisen på energi fra atomkraftværker indregner ikke de reelle omkostninger. Forskning, forsikring, billige byggelån støttes af statslige tilskud – fra regeringer, der ellers hylder "det frie marked".

Den tidligere britiske minister Alan Whitehead sagde i 2005:

"Hvis der var et frit marked for energi, dvs. ingen hjælp til bygning af atomkraftværker, ingen langsigtet garanti for et sikkert marked og ingen mindstepris for atomkraft-energi, var der ingen, der ville bygge et atomkraftværk."

Det igangværende reaktorbyggeri Olkiluoto-3 i Finland er allerede nu over 2 år forsinket. Den oprindelige pris forventes nu at blive fordoblet til omkring 50 milliarder kr.

Atomkraft og klimatruslen

Atomkraft er altså under alle omstændigheder dyrt, farligt og overlader alvorlige miljøproblemer til de næste generationer.

Men atomkraft er også et meget dårligt svar på klimatruslen.

Atomkraft er *ikke* CO2-neutralt. Selv om selve processen er det, så er hverken byggeriet eller udvindingen af uran-brændslet CO2-neutralt. Og transporten af uran er de fleste steder meget lang, da uran kun findes i få lande (især Canada, Australien m.fl.).

Noget af dette gælder også andre konstruktioner, så længe det omgivende samfund ikke er CO2-neutralt. Men atomkraftbyggeriet, som anvender enorme mængder CO2-tung beton, og den lange transport kan ikke gøres CO2-neutrale.

Langt værre er det, at der vil gå rigtigt lang tid fra en evt. beslutning om at bygge et atomkraftværk, indtil det kan begynde at producere strøm. I princippet kan et atomkraftværk bygges på 4-5 år, men med planlægning, godkendelser og de typiske forsinkelser vil der typisk gå 10-15 år.

Når der skal sættes ind mod klimatruslen her og nu, så er atomkraft en meget dårlig løsning.

Langt bedre alternativer

Hvis politikerne ville, kunne kloden dækkes med vindmøller på omkring 5 år. Det er kendt teknologi med kendte risici, der kan bygges decentralt.

Er man i tvivl, kan man prøve at nærme sig et atomkraftværk: Her mødes man af enorme beton-kolosser omgivet af ofte bevæbnede vagter og med højt avancerede sikkerhedsrutiner.

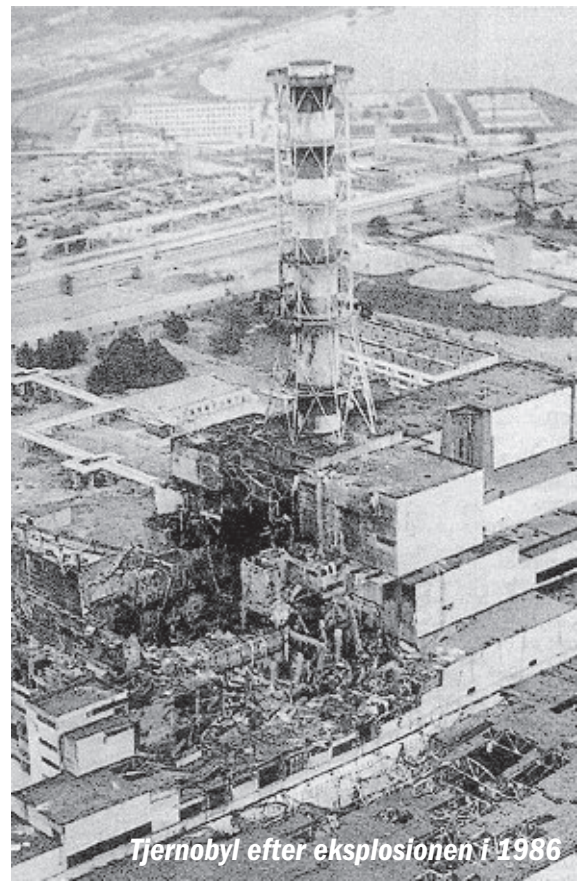
Tjernobyl efter eksplosionen i 1986

Vindmølleparker er derimod ubevogtede. Grunden er simpel: Atomkraft er farligt, vindkraft er ikke.

Derfor er det da også kun ganske få klima- og miljøaktivister, der seriøst går ind for atomkraft. Alle de store miljø-organisationer er imod.

Løsningen på klimatruslen ligger i en massiv satsning på vedvarende energi samt på energi-effektivitet. Ud over at afhjælpe klimatruslen vil det også på mange andre områder give os et bedre liv end kulkraft, benzinbiler og atomkraft kan.

Se fx www.ooa.dk for mere info om atomkraft. OOA var den vigtigste kraft, der sikrede et Nej tak til atomkraft i Danmark i 1970erne.

JØRN ANDERSEN ER AKTIV I KLIMABEVÆGELSEN

Sandheden om svineinfluenzaen

Overskrifterne de seneste dage har været alarmerende – et nyt udbrud af svineinfluenza truer med at brede sig verden over.

Der er grund til at være bekymret. Den almindelige A-influenza dræber op mod en million mennesker på verdensplan. Blot en lille stigning i sygdommens ondartethed kan forøge dødstallet dramatisk. Det alvorligste udbrud af influenza hidtil var i 1918-19, hvor 40-50 millioner døde i løbet af en enkelt vinter – det var 2 procent af den samlede befolkning i verden.

Det var forudsigeligt, at der er opstået en svineinfluenza, som smitter mellem mennesker. Influenza-virus muterer konstant og danner nye stammer. Der har allerede været flere tilfælde, hvor en influenza-stamme er sprunget fra en art til anden og har udløst en voldsom pandemi.

Udbruddene i både 1957 og 1968 menes at stamme fra, at der hos svin opstod en blanding af virus fra både fugle og mennesker.

En af de vigtigste faktorer, der bestemmer, hvordan et udbrud spreder sig, og hvem det rammer, handler om koncentration af fattigdom. Mindst 20 millioner af de døde i 1918-19 levede i de fattigste dele af Indien.

Udbruddet af HIV/AIDS især i Afrika samt de to millioner, som årligt dræbes af malaria, bør advare os om, at kapitalismen godt kan leve med, at folk dør, selv af sygdomme, der kan kureres.

WHO siger, bakket op af Vesten, at pandemier kan inddæmmes, hvis blot de lokale sundhedsmyndigheder reagerer hurtigt. Ideen er, at når en ny virus er identificeret i et område, så handler det bare om at forsyne den lokale befolkning med tilstrækkelig meget medicin.

Vaccination

Det ville være mest optimalt, hvis medicinalfirmaerne arbejdede sammen om at udvikle vacciner, der retter sig specifikt mod hver enkelt type influenza. Det er imidlertid ikke profitabelt, fordi de færreste nye udbrud nogensinde når pandemisk niveau. Derfor støtter regeringerne sig til bredspektrede vacciner som fx Tamiflu.

Men det sker, at selv en moderat influenza-epidemi overskrider den samlede mængde vaccine i selv de rigeste lande. I et land som Danmark findes ca. 1 million Tamiflu-vacciner, dvs. langt fra nok til hele befolkningen.

De tilbagevendende nedskæringer på sundhedsvæsnet, som er en del af den nyliberale dagsorden, har gjort det sværere at håndtere problemet.

En vigtig faktor bag nye sygdomme som svineinfluenzaen handler om den stigende koncentration af animalsk produktion. Produktionen af fødevarer kontrolleres af relativt få, gigantiske globale selskaber. Det betyder, at et stadig stigende antal dyr koncentreres på enkeltfarme for at maksimere profitten.

Over 60 procent af fjerkræproduktionen i Danmark er samlet på kyllingefarme, der producerer over 100.000 kyllinger om året. 60 procent af svineproduktionen er samlet på blot de 20 procent største gårde. I USA er svineholdet vokset fra en gennemsnitlig besætning på 53 i 1965 til over 1.000 i dag.

Markedets dominans inden for både landbrug, sundhed og medicinalindustri bidrager samlet til udbredelsen af influenza pandemier.

I så store enheder er dyrene mere udsatte for sygdomme, der hurtigt kan sprede sig og udvikle sig til mere dødelige former.

For at fremme vækst og sikre imod sygdomme, pumpes dyrene fulde af antibiotika – men herved opnår man, at der udvikler sig nye bakterier og vira, som er resistente overfor medicin.

Markedets dominans inden for både landbrug, sundhed og medicinalindustri bidrager samlet til udbredelsen af influenza pandemier.

TAG TIL MARXISM I LONDON

5-dages seminar med 200 møder samt musik, udstillinger, film og meget mere.

MARXISM 2009

2-6 July
Central London

200 meetings
Music drama art film

Hosted by the SWP

Hvorfor drikke hjernen ud på Roskilde, når man kan få den fyldt op i London?

Start sommerferien i London med revolutionær politik. – Vores søsterorganisation, ***Socialist Workers Party***, arrangerer igen i år i juli et 5-dages seminar med 200 møder samt musik, udstillinger, film og meget mere.

Blandt oplægsholddere og debattører fidner du David Harvey • Tariq Ali • Bernadette McAliskey • Gary Younge • Terry Eagleton • Slavoj Zizek • Sheila Rowbotham • Alex Callinicos • John Bellamy Foster • Mark Serwotka og mange flere.

Mød socialister fra hele Europa og uden for – sidste år deltog 4-5.000.

Vi satser på at få en stor flok IS/U'ere med til London i år.

Der er mulighed for privat overnatning hos kammerater i London (medbring sovegrej). Er du til mere magelige forhold, så book hotel eller pensionat nu.

Tilmelding: isu@socialister.dk
Mere info:
http://www.marxismfestival.org.uk/

Bliv medlem af Nej til krig

Nej til krig startede som et åbent samarbejde mellem organisationer og aktivister – som en paraply, der først og fremmest skulle arrangere demonstrationer for de mange forskellige folk, der ville protestere mod krig og besættelse.

På Nej til krigs landskonference i maj 2006 besluttede vi, at det nu også skulle være muligt at blive individuelt medlem. Formålet er at involvere flere i at støtte Nej til krig – aktivt eller blot økonomisk – uanset om man er medlem af organisationer eller ej.

Nej til krig har lokalgrupper over det meste af landet. De er fortsat selvstændige og beslutter selv deres grundlag og aktiviteter. Nogle har eget kontingent, men de fleste steder er det blot de fremmødte, der beslutter, hvad der skal ske.
Kontingentet er 100 kr. om året – eller 50 kr. hvis man ikke har så mange penge.
Organisationer kan blive medlem for 500 kr. om året – eller 250 kr. hvis man er en mindre organisation.
Man bestemmer selv om man er rig eller fattig, og om man er en mindre eller en større organisation.

Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår hver anden torsdag kl. 19.00 , i Støberiet, Blågårds Plads 3, Nørrebro
Kontakt ISU-kontoret på 35357603 for info om mødetitler.

30. april: DKP – fra revolutionært parti til folkefront
7. maj: Privatisering af sygehuse
14. maj: Socialistisk Arbejderavis – hvorfor, hvordan?
28. maj: Efter Gaza-krigen: Hvad nu Palæstina?
4. juni: Hvorfor er vi imod EU?

Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

Tid: tirsdage i lige uger kl. 19.30 - sted: Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3-5

28. april: Kan politi og straf forhindre kriminalitet?

12. maj: Klassekamp og krise – hvem skal betale?Arbejderklassens kampe mod kriser, lønpres og arbejdsløshed

26. maj: Latinamerika og socialisme i det 21. århundrede

Kontakt Mikkel på telefon 40465752 for info vedr. sted.

ISU-ODENSE

ISU møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense
De finder sted tirsdage kl. 19-21.30 i lige uger. Hvis du kommer i god tid, kan du spise aftensmad i Caféen

13. maj 2009 kl. 17.00
Mennesker først – vi vil ikke betale krisen
27. maj 2009 kl. 17.00
Demokrati under kapitalismen og socialismen

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Meld dig ind i ISU

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %… Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

DERFOR LYTTER DEN MUSLIMSKE VERDEN IKKE TIL OBAMA

Præsident Obama forsøger helt klart at række ud til den muslimske verden. Jeg så hans indsættelsestale på tv og blev slået af ordene: „Vi er en nation af kristne og muslimer, jøder og hinduer samt ikke-troende.“ Han gav sit første tv-transmitterede interview fra Det Hvide Hus til Al Arabiya, en arabisk-sproget tv-kanal.

Men er alle disse anstrengelser nået ud til Cairos gader?

Det kunne man forvente. Obama har betydelig opbakning blandt ægyptere – mere end nogen anden amerikansk præsident, jeg erindrer. Jeg rejste til USA nogle dage før valget. De ægyptere, jeg mødte dér, fortalte mig – uden undtagelse – at de støttede Obama. Mange ægyptere, jeg kender, besøgte hans hjemmeside og meldte sig som støtter af hans kampagne.

I Cairo – som tidsmæssigt er syv timer foran Washington – blev folk, jeg kender, oppe hele natten for at vente på valgresultaterne. Da Obama vandt, beskrev aviserne, hvordan nubier – folk sydfra, hvis hudfarve skiller sig ud i Cairo – dansede sejrsdans.

Vores beundring for Obama bygger på, hvad han repræsenterer: fairness. Han er produktet af et retfærdigt, demokratisk system, som respekterer lige adgang til uddannelse og arbejde. Dette system gjorde det muligt for, at en sort mand – efter århundreders racediskrimination – kunne blive præsident.

Denne fairness er nøjagtigt, hvad vi mangler i Ægypten.

Derfor var det så rørende at se billederne af den nyvalgte præsident Obama møde sine forgængere i Det Hvide Hus. Her i Ægypten har vi hverken tidligere eller kommende præsidenter – kun det nuværende statsoverhoved, som har tilranet sig magten gennem valgsvindel og klynger sig til den med magt, og som sikkert vil forblive ved magten, til han dør. Tilsvarende mangler Ægypten et retfærdigt system, hvor avancement bygger på kvalifikationer. Unge mennesker får ofte gode jobs, fordi de har forbindelser. Ministre bliver ikke valgt, men udpeges af præsidenten. Ikke overraskende fører dette uretfærdige system ofte til, at unge mennesker ledes ud i frustration eller religiøs ekstremisme. Andre flygter fra landet, uanset omkostninger, og håber at finde retfærdighed andetsteds.

Vi betragtede Obama som et symbol på denne retfærdighed. Vi ønskede ham velkommen med næsten total entusiasme, lige indtil han gennemgik sin første test: Gaza. Selv inden, han officielt blev indsat som præsident, forventede vi, at han ville markere sig imod Israels krig mod Gaza. Vi håbede, at han – i det mindste med et par ord – ville fordømme denne massakre, som dræbte mere end 1.300 palæstinensere, hvoraf mange var civile. (Jeg ved ikke, hvad man kalder det på andre sprog, men i Ægypten kalder vi det en massakre.) Vi forventede, at han ville udtale sig om de rapporter, der berettede om, at det israelske militær illegalt brugte hvid fosfor mod befolkningen i Gaza. Vi ønskede også, at Obama, som har studeret jura og politisk videnskab ved de vigtigste amerikanske universiteter, skulle anerkende, hvad vi betragter som en grundlæggende sandhed: at et folk i et besat område har ret til at modsætte sig militær besættelse.

Men Obama har været tavs. Derfor har hans genialt formulerede indsættelsestale ikke efterladt det store indtryk blandt ægyptere. Vi var allerede begyndt at skrue ned for ham. Vi var begyndt at erkende, hvor stor afstanden er mellem de store amerikanske værdier, som Obama repræsenterer, og hvad man faktisk kan opnå i et land, hvor støtten til Israel tilsyneladende hæver sig over menneskerettigheder og international lov.

Obamas interview med Al Arabiya den 27. januar var en begivenhed, som i de vestlige medier blev beskrevet som en udstrakt hånd til den muslimske verden. Men selv om de fleste af mine ægyptiske venner havde hørt om interviewet, så var de allerede så frustrerede over Obamas tavshed, at de ikke var særligt interesserede i at se det. Jeg så det ikke selv, men jeg gik tilbage og læste udskriften. Atter en gang udfordrede hans elegante ord ikke USA's støtte til Israel, heller ikke dets alliance med arabiske diktatorer i pragmatismens navn.

Jeg bad derefter mine to teenagedøtre, May og Nada, om at guide mig gennem junglen af ægyptiske blogs, hvor unge ægyptiske mænd og kvinder kan udtrykke sig relativt frit. Dér fandt jeg en kombination af glødende entusiasme for Obama, en sammenligning mellem det det demokratiske system i USA og tyranniet i Ægypten, forventningen om en mere retfærdig amerikansk politik i Mellemøsten samt en dyb skuffelse over Obamas manglende evne til at gribe ind i Gaza. Jeg konkluderede, at uanset hvor mange artikler, taler eller interviews Obama tilbyder os, så vil han ikke vinde ægypternes hjerter og hjerner, før han rejser spørgsmålet om uretfærdighed i Mellemøsten. Jeg forestiller mig, at det samme gælder for store dele af hele den muslimske verden.

Har ægypterne uigenkaldeligt vendt ryggen til Obama? Nej. Ægypterne mener stadig, at denne helt særlige amerikaner kan udrette store ting. De unge ægypteres beundring for USA undermineres af frustration over amerikansk udenrigspolitik. Det måske mest sigende udtryk for dette kommer fra en ægyptisk blogger: „Jeg elsker Amerika. Det er drømmenes land … men jeg spekulerer på, om jeg nogensinde vil kunne erklære det min kærlighed.“

AF ALAA AL ASWANY

ALAA AL ASWANY BOR I ÆGYPTEN, ER TANDLÆGE OG FORFATTER TIL BL.A. „YACOUBIANS HUS“ OG „CHICAGO“. DENNE ARTIKEL ER OVERSAT FRA ENGELSK.

Marxisme på CBS

Det kapitalistiske system er med den verdensomspændte finansielle krise løbet så meget af sporet, at der nu selv på CBS (Copenhagen Business School) diskuteres økonomi ud fra Marx' skrifter.

Finn Hansson, lektor på CBS' Institut for Ledelse, Politik og Filosofi holdt tirsdag d.21 april en forelæsning "Marx, Kapitalisme og kriser", hvor han ud fra Marx' tekster resonerede sig frem til, hvad der af særtræk ved den 'nye' kapitalisme har forårsaget den finansielle krise.

Fire forhold er afgørende; 1) Globale pengestrømme, vis mekanisme beror på finanskapitalens selvstændiggørelse, bortfald af internationale reguleringer og nye teknologiske muligheder for hurtige transaktioner i jagten på profit, 2) Absolut merværdiproduktion i ny udgave, som er bundet op på den øgede inddragelse af den arbejdsfrie tid under kapitalens domæne, 3) Relativ merværdiproduktion i ny version, hvilket bygger på en omfattende inddragelse af verdensmarkedet, hvor alle kapitaler står i fri konkurrence på det globale marked, 4) Geopolitik eller nyimperialisme, idet den økonomiske magt i produktionen kobles med politisk magt på nye og overnationale måder som i store multinationale koncerner.

Det helt store spørgsmål, som rejser sig på baggrund af den finansielle krise og de ovennævnte forhold, er, hvad nu?

Svaret, for at komme ud af den finansielle krise, har for kapitalistiske kræfter både i USA og Europa været finansiel regulering, øget gennemsigtighed og en saltvandsindsprøjtning i den finansielle sektor for mia. og atter mia. af kroner i frygt for, at det kapitalistiske system skulle bryde sammen. Alle hidtidige tiltag har hvilet på den antagelse, at det kapitalistiske system må bestå, ingen har grundlæggende stillet spørgsmålstegn ved systemet selv.

Men det skal stå helt klart for enhver, at den måde, som den kapitalistiske produktion er organiseret på nødvendigvis fremkalder finansielle kriser, og krisen påpeger endnu engang, at den kapitalistiske produktionsform ikke er organiseret for at opfylde menneskelige behov, men for at skabe profitter til kapitalistklassen.

Finansiel regulering er derfor ikke nok, da det kapitalistiske system herved fortsat vil bestå, og nye kriser igen vil opstå. Derfor er alternativet ægte socialisme!

Den finansielle krise må derfor ses som en mulighed for arbejderen til at erstatte produktionen for profit med produktion for menneskelige behov og den despotiske kontrol i alle virksomheder med demokratisk kontrol over arbejdspladser og samfund som helhed.

AF KASPER BUUS LUNDBYE

Tamiler protesterer i London mod Indiens støtte til Sri Lankas regering og kræver våbenhvile

Interview

Massakre mod tamiler

Mens Sri Lankas militær er ved at smadre de sidste rester af modstandsbevægelsen De Tamilske Tigre (LTTE) er titusinder af civile ofre for etnisk udrensning. Hundredtusinder af tamiler lever i flygtningelejre under kummerlige forhold.

I en række danske byer og storbyer verden over har herboende tamiler de seneste uger protesteret mod regeringens massakrer, der støttes af Vesten som en del af "kampen mod terror".

Socialistisk Arbejder Avis har talt med Remmon Washington, der er tamil og bor i Fredericia, hvor han arbejder som læge.

- Hvad handler konflikten om?

I januar indledte indledt regeringen på Sri Lanka en offensiv imod De Tamilske Frihedstigere. Regeringen er fuldstændig ligeglad med de civile tamiler. Der er nu blevet [27. august] blevet dræbt over 6.500 civile og 13.000 er såret ifølge FN. Vi har derfor organiserede demonstrationer rundt om i Danmark for at gøre omverden opmærksom på det folkemord der foregår og få den danske regering til at reagere.

Etnisk udrensning

- Hvor langt vil Sri Lankas regering gå, kan det ende med en etnisk udrensning?

Den er allerede i gang og vil forsætte, indtil nogen stopper regeringen. Den srilankanske regering siger, den vil forsætte indtil alle Tigrene er udryddet. Problemet er, at der er over 200.000 mennesker fanget imellem regeringen og Tigrene, og det er dem det går udover.

- De danske medier videreformidler den srilankanske regerings påstande om, at De Tamilske Tigre holder tamilerne fanget som et menneskeligt skjold. Hvad er realiteterne?

Hvis man kigger på fakta kan man tænke sig til hvad der sker. Der er ca. 1000 tigre tilbage, ifølge den srilankanske regering. Det siger sig selv, at 1000 soldater ikke kan holde 200.000 mennesker fanget. De tamiler som er i området løber væk fra de missiler, der kommer fra den srilankanske regering. Derfor løber de imod Tigerområderne.

De eneste oplysninger som udenlandske journalister kan få er dem som den srilankanske regering giver. Derfor siger de som de siger. Vi har lige snakket med nogle tamilske journalister, der har beskrevet, hvor forfærdelig situationen er dernede. Den srilankanske regering har bl.a. brugt klyngebomber og kemiske våben. Det er noget man ikke hører om i medierne, fordi den srilankanske regering har nægtet alle udenlandske journalister adgang.

- Du kaldet i starten De Tamilske Tiger for frihedstigre. Hvorfor?

Før 1517 da briterne kom til Sri Lanka levede srilankanere og tamiler hver for sig med hver deres konge. Da briterne i 1948 forlader Ceylon, som Sri Lanka hed dengang, overgav de al magten til srilankanere.

Da srilankanere indførte demokrati blev der bl.a. afholdt folkeafstemning om hvad nationalsproget skulle være, det blev selvfølgelig srilankansk. På denne demokratiske måde blev diskriminationen af tamilerne øget.

Flertal for selvstændig stat

I begyndelsen af 70'erne fik det tamilerne til at kræve deres egen stat. Der blev afholdt en folkeafstemning, hvor der var stort flertal for en selvstændig stat. Den srilankanske regering, nægtede tamilerne deres egen stat og begyndte at angribe tamilerne. Dette førte til en række modstandsgrupper, hvor De Tamilske Frihedstigre blev den vigtigste. De Tamilske Tigre er det navn den srilankanske regering bruger. Deres rigtige navn er de Tamilske Frihedstigre.

- Hvad vil I have den danske regering til at gøre?

Vi har haft samtaler med Per Stig Møller. Vi vil have ham til at tage det op i FN og EU, således at de ikke længere accepterer, at den srilankanske regerings forsætter offensiven. Indtil videre har FN's og EU's pres ikke virket. Den srilankanske udenrigsminister, har sagt, at de vil forsætte offensiven indtil Tigrene er nedkæmpet – lige meget hvad omverden siger. Det er uacceptabelt.

- Hvorfor er omverden tilbageholdende, når det er tamiler der bliver angrebet, mens de i andre situationer har brugt folkemord som en undskyldning for at starte en krig?

Grunden til, at omverden tøver, er at stormagterne i området, Indien, Kina, Rusland, alle har givet militære og økonomiske midler til den srilankanske regering. Derfor har de ikke noget imod at tamilerne bliver udryddet. Det er også på grund af de tre stormagter, at FN, USA og EU tøver. Det er ikke godt nok, fordi drabene på civile forsætter.

- Hvad kan den almindelige dansker gøre, hvis han gerne vil stoppe folkemordet?

Skriv til Per Stig Møller. Han skal vide, at det ikke kun er tamilerne der er bekymret, at også danskere er imod det der foregår dernede.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 28. april 2009
ISSN 1600-2687